

ขยายความ รสนชาติของชาตภพ

บทที่ 6

จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค

ในปัจจุบันชาติ

เธอเข้าใจว่า—ชีวิตตัวตนของเธอในชาติภพหนึ่งๆ มีเพียงร่างเดียว และร่างนี้ก็คือตัวตนทั้งหมดของเธอ ชีวิตและตัวตนที่แท้จริงของเธอมีกว่าหนึ่งร่างที่เธอรู้จัก ปัจจุบันชาติของเธอมีตัวตนซึ่งเป็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงคอยู่หลายร่าง คุณปู่ของเธอและเธออาจเป็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงคได้ไม่น้อยไปกว่าเธอกับพ่อแม่ของเธอ หรือคนแปลกหน้าซึ่งกลายเป็นคู่รักของเธอ จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงคของเธออาจเป็นบุคคลใกล้เคียงที่สุด ต่างคนต่างก็เผชิญกับชีวิตที่ทำนายในรูปแบบที่แตกต่างกัน หรือมีถิ่นฐานอยู่คนละซีกโลกกับเธอ ต่างเชื้อชาติ ต่างเพศ ต่างวัย ต่างวัฒนธรรม ต่างศาสนาหรือต่างคุณภาพชีวิต ซึ่งเป็นการยากที่เธอจะติดต่อสื่อสารหรือรู้จักเป็นการส่วนตัวได้ แต่ก็มีมารับและการให้เกิดขึ้นระหว่างกันทั้งทางตรงและทางอ้อมเสมอ

จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงคเหล่านี้จึงเปรียบเสมือนครอบครัวหรือญาติมิตรทางจิตวิญญาณของเธอ เธอติดต่อสื่อสารกับพี่น้องหรือญาติทางจิตวิญญาณเหล่านี้ตลอดวันเวลาทั้งในขณะที่เธอตื่นอยู่และในความฝัน เธออาจฝันกลางวันและรู้เห็นประสบการณ์ของตัวตนต่างร่างของเธออยู่เสมอ แต่เธอมักคิดว่า—การถ่ายทอดสื่อสารที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพียงจินตนาการที่ไร้สาระหรือเป็นเพียงฝันกลางวัน ชีวิตของจิตวิญญาณต่างร่างปรากฏในจินตนาการของเธอตลอดวันเวลา จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงคเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนที่แท้จริงของเธอ เธอจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้หากปราศจากจิตวิญญาณต่างร่างเหล่านี้ จิตวิญญาณส่วนหนึ่งของเขามาถือกำเนิดเป็นเธอ และจิตวิญญาณส่วนหนึ่งของเธอก็ไปถือกำเนิดเป็นเขา เสมือนญาติพี่น้องซึ่งมีรากฐานมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน (p. 74–75)

คู่รักของเธอเป็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค ซึ่งมาถือกำเนิดเป็นบุคคลต่างเพศ พวกเขาเรียกสัมพันธ์ภาพเหล่านี้ว่าคู่บุญหรือคู่กรรม แล้วแต่ประสบการณ์ชีวิตที่เกิดขึ้น แท้ที่จริงแล้วทั้งคู่บุญและคู่กรรมเป็นจิตวิญญาณต่างร่างของเธอ ซึ่งมาถือกำเนิดและสร้างประสบการณ์ชีวิตร่วมกัน เพื่อการพัฒนาและการเรียนรู้ร่วมกัน เธอเลือกประสบการณ์เหล่านี้เพื่อที่จะเรียนรู้ความอดทน การให้อภัย การเสียสละ หรือการรักอย่างปราศจากเงื่อนไข หากชีวิตคู่ของเธอล้มเหลว เป็นชีวิตที่ขาดความอดทนต่อกัน ไม่ให้อภัยซึ่งกันและกัน เห็นแก่ตัวหรือปราศจากความรักความซื่อสัตย์ต่อกัน มันก็ล้วนเป็นประสบการณ์ชีวิตที่เธอกับจิตวิญญาณต่างร่างได้เลือกที่จะมาเผชิญร่วมกัน

หากเธอไม่เคยเผชิญกับความเกลียด—เธอก็จะไม่รู้จักคุณค่าของความรัก และหากเธอไม่เคยเผชิญกับการกล่าวโทษ—เธอก็จะไม่รู้คุณค่าของการให้อภัย ชาตภพและจิตวิญญาณต่างร่างของเธอเผชิญกับประสบการณ์หลากหลายพร้อมกันหมดเพื่อการเรียนรู้คุณค่าเหล่านี้ หากชีวิตคู่ของเธอล้มเหลวอยู่ในขณะนี้ไม่ได้หมายความว่าจิตวิญญาณต่างร่างและเธอเลือกที่จะตกอยู่ในสภาวะอันชอกช้ำร่วมกันอย่างไม่มีทางแก้ไข หากแต่—จิตวิญญาณต่างร่างและเธอในชาติภพอื่นๆ กำลังชื่นชมกับคุณค่าของความสุขอยู่ในอีกมิติหนึ่งพร้อมๆ กันไป มันทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างลึกลับ แต่ถึงแม้กระนั้น เธอก็สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ทั้งหลายในชาติภพนี้และมิตินี้ได้เสมอ (p. 80–81)

แสวงหาผู้รู้-ผู้ตอบคำถาม

**สรรพสิ่งทั้งหลายที่เรารู้เห็นในร่างมนุษย์ เป็นเพียงจินตนาการของความไม่รู้
จิตวิญญาณในร่างมนุษย์ทุกร่างคือ “ผู้ที่กำลังเรียนรู้”**

จากหนังสือ โนวา อนุาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ บทที่ 2 แสวงหาผู้รู้-ผู้ตอบคำถาม

คุณ เอกฉัตรยศ : ขอขอบคุณพี่น้องเขียน ที่ได้แนะนำช่องทาง แห่งองค์ความรู้ต่างๆ ที่สอบถาม ให้ได้รับความกระจ่าง
ขึ้นมากเลยครับ ขอความรู้เพิ่มเติมครับ

ตามกฎแห่งธรรมชาติ ที่มีหลักไปในแนวทางเดียวกันว่า สิ่งที่เหมือนกัน ย่อมดึงดูดกัน หากว่า
เรากำหนดให้ สภาวะที่เกี่ยวกับการทำความดี การทำบุญกุศล หรืออะไรทำนองเดียวกันนี้ เป็นเครื่องหมาย
+(บวก) อาจเป็น +1 ไปถึง.....

และในทางตรงกันข้าม เช่น การทำสิ่งไม่ดี การทำบาป เป็นเครื่องหมาย- (ลบ) อาจเป็น -1
ไปถึง... และนำมาตั้งเป็นกราฟ เริ่มจาก เลขศูนย์ 0 (และตามด้วยเลข 1 2 3 4 ไปเรื่อยๆ) ขึ้นไป ด้านบนเลขศูนย์
0 เป็นเลข +1 +2 +3 ไปเรื่อยๆ ลงมา ได้ เลข 0 (ศูนย์) เป็นเลข -1 -2 -3 ไปเรื่อยๆ

เมื่อจิตวิญญาณในรูปแบบต่างๆ ได้ทำความดี ก็จะมีการบันทึก เครื่องหมายบวก+ และค่า
ของความดีนั้นๆ อาจเป็น +1, +10, +100 ลงในจิตวิญญาณและติดตามแสดงผลข้ามภพข้ามชาติ และ
ในทางกลับกัน เมื่อทำความชั่ว บาป สิ่งไม่ดีต่างๆ ก็จะมีการบันทึก เครื่องหมายลบ- และค่าของความชั่วนั้นๆ
อาจเป็น -1, -10, -100 ลงในจิตวิญญาณและติดตามแสดงผลข้ามภพข้ามชาติ

ในขณะที่ได้กระทำการกรรมต่างๆ ให้มีผล ไม่ว่าจะบวก+ หรือลบ- สิ่งที่เป็นบวก+ และเป็นลบ-
ก็จะแยกกันอยู่พวกใครพวกมัน ตามกฎของการดึงดูด สิ่งที่เหมือนกันย่อมดึงดูดกัน และในขณะใด กำลังของ
พวกใครมากกว่า ไม่ว่าจะบวก+ หรือลบ- กำลังของพวกนั้นย่อมแสดงผลออกมาชัดเจนมากขึ้น
พอแสดงผลจนกำลังเริ่มอ่อนลง กำลังของอีกพวกหนึ่งที่มีกำลังมากกว่า ก็แสดงผลแทน กลับไปกลับมาเช่นนี้

ซึ่งในระหว่างที่จิตวิญญาณได้กระทำและได้รับผลของการกระทำ ไม่ว่าจะบวก+ หรือ
ลบ- จิตวิญญาณซึ่งมีค่าเริ่มต้นที่เลขศูนย์ 0 ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นเลข 1, 2, 3 ไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

และในขณะที่จิตวิญญาณ กำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชีวิต ไปในรูปแบบต่างๆ กันนั้น
พลังงานบวก+ และพลังงานลบ- ที่ได้สะสมอยู่ในจิตวิญญาณนั้น ก็จะมีการรวมพวกกัน พวกใครมาก ไม่ว่าจะบวก+
หรือลบ- ก็จะได้อำนาจหรือพลังในการนำพาจิตวิญญาณไปอยู่ในที่ๆ ของพลังงานนั้นๆ จะเป็นอยู่ใน
ลักษณะนี้ตลอดไป

อยากจะขอคำแนะนำจากพี่น้องเขียนว่า จะมีวิธีการใด หรือการจัดการแบบไหน ที่จะส่งผลให้
จิตวิญญาณ ไม่ตกอยู่ในกำลังของพวกบุญ หรือความดี พลังบวก+ และไม่ตกอยู่ในกำลังของพวกความชั่ว บาป
พลังลบ- โดยให้จิตวิญญาณกลับสู่ที่เดิมที่เริ่มต้นคือศูนย์ 0 และรวมกันเป็นเนื้อเดียวกันกับจักรวาลหรือธรรมชาติ
คล้ายกันกับ เป็นหยดน้ำ หยดหนึ่งที่ได้ผสมรวมกันกับน้ำในแม่น้ำ ทะเล หรือมหาสมุทร จนแยกกันไม่ออก

ขอคำชี้แนะ วิธีการและช่องทางด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

Nova Analai : ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า :

ความรู้เป็นสิ่งที่มีความสูงสุดและเป็นแก่นแท้อันบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณ แต่ความเชื่อเป็นอุปสรรคที่ขวางกั้นความรู้เสมอ มนุษย์ล้วนดำเนินวิถีชีวิตและสร้างโลกแห่งความเป็นจริงของตนเองบนพื้นฐานแห่งความเชื่อส่วนบุคคล แต่เป้าหมายสูงสุดของการมาถือกำเนิดของจิตวิญญาณเป็นร่างกายเนื้อหนังของมนุษย์คือ การเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ (จากหนังสือ โนวา อนาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาตภพ บทที่ 1 หน้า 4)

คำกล่าวของท่านอาจารย์อนาลัยทำให้นักเขียนเชื่อว่า **วิธีการหรือการจัดการที่จะมีผลให้จิตวิญญาณเต็มเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตไปในทางบวกได้ดีที่สุดและน่าจะเป็นหนทางเดียว คือการศึกษาหาความรู้ เพื่อเปลี่ยนความเชื่อของเราให้เป็นความรู้ให้ได้มากที่สุดที่จะทำได้ในปัจจุบัน**

ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า :

จุดอ่อนของเธอทั้งหลายคือสิ่งที่เธอไม่ได้ตระหนักว่า เธอคือจิตวิญญาณซึ่งมีพลังอำนาจตามธรรมชาติที่จดจำรู้เห็นอดีต มีความรู้ความทรงจำข้ามชาติภพและรู้เห็นอนาคต เพราะจิตวิญญาณของเธอสร้างอนาคตด้วยอารมณ์-ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของตนเองอยู่เสมอทั้งยามตื่น-ยามหลับ-ยามฝัน (จากหนังสือ โนวา อนาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาตภพ บทที่ 2 หน้า 15)

จิตวิญญาณของเราบางส่วนจึงอยู่ในสภาวะเดียวกับต้นกำเนิดอยู่แล้วในปัจจุบันนี้ และเป็นส่วนที่เราสามารถจะติดต่อสื่อสารได้ทั้งยามตื่นและยามฝัน เพื่อถ่ายทอดข้อมูลความรู้มาสู่ปัจจุบัน หากแต่ว่า **โลกยามตื่น** ของเราเต็มไปด้วยเครื่องพรางของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา และความบิดเบือนก็เกิดจากความเชื่อ ซึ่งทำให้ประสาทสัมผัสทั้งห้ารับรู้สิ่งต่างๆ บิดเบือนตามไปด้วย

ส่วนโลกยามฝันเป็นโอกาสและวิธีจัดการที่ได้ผลวิธีหนึ่งซึ่งเป็นวิถีธรรมชาติ ที่ทำให้เราสามารถเรียนรู้ได้ด้วยการปิดประสาทสัมผัสทั้งห้า และทำให้เรารับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสภายใน ซึ่งมีความแม่นยำมากกว่าบิดเบือนน้อยกว่าเพราะอยู่นอกเหนือเครื่องพรางของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา

แม้ว่าเราจะมีโลกแห่งความฝันเป็นช่องทางหรือวิธีการที่ทำให้เราสามารถจัดการกับการเรียนรู้ที่ก้าวข้ามความบิดเบือนของโลกยามตื่นไปได้ไม่มากนักน้อย แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น **สติสัมปชัญญะของเราก็จำเป็นจะต้องได้รับการฝึกฝน** เสียก่อนที่จะนำวิธีการนี้มาใช้ได้อย่างได้ผล มิฉะนั้นเราก็นำความเชื่อของเราติดตามเข้าไปในโลกแห่งความฝัน และไม่สามารถรู้เห็นองค์ความรู้ได้ด้วยสติสัมปชัญญะที่คมชัดพอ เมื่อตื่นขึ้นมา-ความเชื่อก็กลับมาครอบงำและตีความหมายความรู้ที่ได้บิดเบือนไปอีกเช่นเดิม

ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวถึงจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ซึ่งนักเขียนได้คัดลอกมาให้อ่านกัน ที่ หน้า 52- #514

ซึ่งทำให้นักเขียนคิดว่า เราจะกลายเป็นพลังงานที่เป็นบวก เป็นน้ำบริสุทธิ์หรือจิตวิญญาณบริสุทธิ์ที่แยกออกไปโดดเดี่ยวไม่ปะปนกับพลังงานที่เป็นลบ หรือไม่ปะปนกับจิตวิญญาณหน่วยอื่นๆ คงเป็นภาวะที่ไม่มีจริงหรือเป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าจิตวิญญาณพัฒนาไปถึงภาวะที่เป็นบวกหรือบริสุทธิ์กว่าหรือไปสู่ภาวะที่เปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ไม่ได้ แต่หมายความว่า แม้จะเปลี่ยนไปได้แล้ว-ก็ไม่ได้แยกตัวออกไปโดดเดี่ยว เป็นเลิศหรือถึงจุดจบแต่ตามลำพัง เพราะจิตวิญญาณปราศจากหน่วยนับและแยกย่อยไม่ได้ ผลรวม

ของจิตวิญญาณส่วนย่อย-มหาศาลเกินกว่าผลบวกรวมกัน เพราะจิตวิญญาณรวมกันเป็นหนึ่งเดียวด้วยการ
 เกื้อกูลกันของส่วนที่น่าจะเรียกว่าบริสุทธิ์กว่าหรือเป็นองค์ความรู้ที่เหนือกว่า โอบอุ้มเกื้อกูลส่วนที่บริสุทธิ์น้อยกว่า
 หรือไม่บริสุทธิ์ หรือมีความรู้ที่น้อย-มีความเชื่อมาก

ภาวะของจิตวิญญาณในความเข้าใจส่วนตัวของพีนักเขียนจากการศึกษาข้อมูลความรู้จาก
 ท่านอาจารย์อนุาลัย และจากประสบการณ์ยามตื่นและยามฝันที่เผชิญกับท่านอาจารย์อนุาลัย ทำให้ตระหนักว่า
 จิตวิญญาณคือภาวะที่ประสานกันเป็นหนึ่งเดียว เป็นภาพต่อที่ทุกชิ้นส่วนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ไม่ว่า
 เราจะเรียกบางชิ้นว่าเป็นบวก และบางชิ้นเป็นลบ แต่ทั้งหมดก็ประสานกันเป็นภาพรวมที่สมบูรณ์ แต่ละชิ้นส่วน
 ไม่ได้เป็นสิ่งที่ตายตัว บางชิ้นที่เคยเป็นภาพที่มีคุณสมบัติในทางลบ อาจเปลี่ยนแปลงกลายเป็นบวกได้เสมอ และ
 ทุกชิ้นส่วนก็ช่วยเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ของจิตวิญญาณและคุณค่าชีวิต เราไม่อาจนำชิ้นส่วนทั้งหมด
 มาเข้า scale บนเส้นตรงได้ เพราะภาพรวมของภาพต่อที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้นไม่ได้

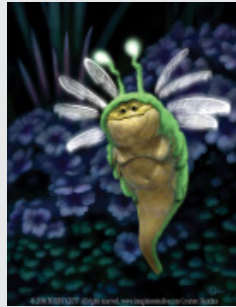
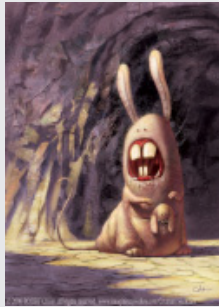
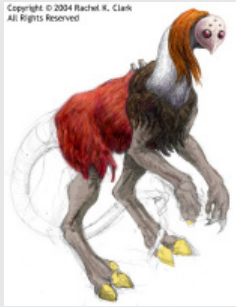
หากไม่มีชิ้นส่วนของภาพต่อที่เรียกว่าลบ ชิ้นส่วนของภาพต่อที่เรียกว่าบวกก็คงไม่มีจุดอ้างอิง
 ว่ามันเป็นบวกได้อย่างไร หรือมีความหมายอย่างไรในภาพรวมทั้งหมด ดังนั้นชิ้นส่วนที่เรียกว่าลบก็มีความสำคัญ
 ต่อชิ้นส่วนที่เป็นบวก-ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าที่ชิ้นส่วนที่เป็นบวก มีความสำคัญต่อชิ้นส่วนที่เป็นลบ

ความแตกต่างมักก่อให้เกิดการเคลื่อนไหว เสมือนลมร้อนพบกับลมหนาว ย่อมก่อให้เกิดลมหมุน
 และการเปลี่ยนแปลง พีนักเขียนอยู่ตรงกลางทวีปอเมริกาเหนือพอดีคือรัฐ Kansas เป็นจุดที่ลมได้มาชนกับ
 ลมเหนือเสมอๆ และก่อให้เกิดพายุหมุน Micro Burst หรือ Tornado แม้ว่าจะมีการทำลายล้างเกิดขึ้นเสมอๆ
 จากพายุ ทำให้บ้านเรือน-พืชพันธุ์เสียหาย ผู้คนบาดเจ็บเนืองๆ ผลของความรุนแรงดังกล่าวก็กลับทำให้ผู้คนที่นี่
 เต็มไปด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ปีไหนมีพายุรุนแรงจนพืชผลฤดูใบไม้ผลิเสียหายหนัก
 ปีนั้นพืชผลฤดูร้อนที่จะตามมามักอุดมสมบูรณ์กว่าเดิม ปรากฏการณ์ทางโลกเป็นผลสะท้อนภาวะจิตและคุณภาพ
 ของจิตวิญญาณ ที่มีความเป็นอันหนึ่งเดียวอย่างแบ่งแยกกันไม่ได้

Nova Analai : มาตามนัด**อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead**

นัดเจอในความฝัน จะจำกันได้มั๊ยเอ่ย?...ผมอาจปลอมเป็นต่างดาวไปหา ต่างร่าง ต่างมิติ อีอิ

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ MOUNTAIN

ผมจะแปลงเป็นสามร่างนี้คับ (555)

เมื่อคืนพี่นักเขียนเชิญชวนให้พวกเรานัดพบกันในความฝัน แล้วก็ไปฝันว่า :

ได้รับโทรศัพท์แทนพี่สาวของพี่นักเขียน โดยมีผู้โทรมานัดให้พี่สาวไปพบคุณเธอที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เมื่อเรารับปากแทนพี่สาว คุณเธอผู้นั้นก็ปรากฏตัวตรงหน้าพี่นักเขียนอย่างฉับพลัน ทำให้ทราบว่าคุณเธอไม่ใช่เพื่อนหรือใครที่รู้จักกับพี่สาวเป็นการส่วนตัว

จากนั้นคุณเธอก็โทรไปร้านอาหารเพื่อจองโต๊ะ ได้ยินทางปลายสายถามว่า โต๊ะสำหรับกี่คน คุณเธอผู้นี้ เอ่ยชื่อพี่สาว เอ่ยชื่อตนเอง... จากนั้นก็อุทานออกมาว่า Jesus! พี่นักเขียนรู้หรือได้ยินว่าทางปลายสายเขาถามว่า “จะมาเวลาไหน?” แต่เธอผู้นี้ยังไม่แน่ใจว่าจะไปเวลาไหน จึงอุทานว่า “Jesus!” (ตามปกติแล้วคนอเมริกันมักอุทานว่า Jesus! เสมอๆ เวลาใครถามแล้วตอบคำถามที่มันไม่ได้) พอพี่นักเขียนได้ยินคุณเธอเอ่ยชื่อพี่สาว เอ่ยชื่อตนเอง เอ่ยชื่อ Jesus....ก็เลยล้อเล่นว่า ขอไปด้วยคน-นัดนี้มี Jesus มาด้วย ไม่ขอพลาดแน่!

เมื่อไปถึงร้านอาหาร เป็นที่ชุมนุมที่เนืองแน่นมาก ไม่มีโต๊ะว่าง-ต้องคอย โต๊ะที่ว่างมีเก้าอี้เพียง 2 ตัว พี่นักเขียนบอกกับพนักงานว่า ไม่เป็นไรคอยได้ แต่ถ้าโต๊ะว่างแล้วจะขอให้เขาเอาเก้าอี้เพิ่มพิเศษมาวางไว้ที่หัวโต๊ะอีกตัว เพราะ Jesus จะมาร่วมโต๊ะด้วย กล่าวไปด้วยอารมณ์ซาซัน แต่พนักงานก็รับปากจริงๆ

ในขณะที่คอยโตะว่าง ก็มีคุณพ่อคนหนึ่ง เข็นรถเข็นลูกเล็กๆ ไม่ถึงขอบเข้ามา พร้อมกับจูงลูกเล็กเดินเก่งแล้วอีกคนโผล่หน้าเข้ามาในร้านที่เนืองแน่น ไม่มีที่แม่จะเข้ามา พี่นักเขียนรู้สึกว่าย่างนอกร้อน แต่ข้างในร้านอาหารเย็นสบาย จึงรับเอารถเข็นและเด็กน้อยนั้นเข้ามาแล้วเข็นรถเข้าด้านในแทนคุณพ่อของเด็กๆ หันหลังไปมองคุณพ่อก็เข้ามาไม่ได้ ใจก็นึกไปถึงคุณ Mountain เด็กคนโตที่เดินเก่งแล้วเดินนำหน้าโลดไปเลย ไม่กลัวใคร พี่นักเขียนดีใจว่าเขาไม่ร้องไห้ แม้ว่าคุณพ่อของเขาจะยังไม่เข้ามาไม่ได้ แยกไม่ออกว่าคุณ Mountain เป็นคุณพ่อหรือเป็นคุณลูก 2 คนนี้ เพราะเป็นเหมือน composite selves คือรวมกันหมด

จากนั้นพอได้โตะ พี่นักเขียนก็นั่งตรงข้ามกับคุณเธอผู้ที่นั่งดหมาย พี่สาวไม่มีตัวตนปรากฏ แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่มา แก้อี้นวมหัวโตะที่ขอพนักงานมาให้ Jesus นั่งก็มีของวางเต็มไปหมด มองดูแล้วคิดว่าใครจะนั่งได้อย่างไร แค่คิดก็มีบุคลิกภาพหนึ่งปรากฏมานั่งบนเก้าอี้โดยไม่แย่งเนื้อที่กับของ บุคลิกภาพนี้ห่มผ้าห่มสีขาวเหมือนผ้าขนสัตว์ชนิดไม่พอก ห่มมิดชิดจนมองเห็นหน้าตาไม่ได้ พี่นักเขียนมีความรู้สึกว่ายบุคลิกภาพนี้คือคุณ Mead เลยเปิดผ้าห่มดูเพื่อตรวจสอบ พบชายชาวเอเชีย ผิวสี Tan ปานกลาง ท่าทางเรียบร้อย มองดูเขาแล้วนึกคิดขึ้นมาว่า ที่นัดพบกันก็มาแล้ว! แต่ก็ไม่ได้มีบทสนทนาใดๆ เกิดขึ้นเลย เพียงแค่ว่า ดีใจจังที่ได้พบ

เมื่อรู้ตัวว่ากำลังฝัน พยายามมองดูว่าใครเป็นใคร และเห็นเป็นคุณ Mead กับ คุณ Mountain ตั้งใจว่าตื่นเมื่อไรจะไปตรวจสอบ

สัญลักษณ์ (ส่วนตัวจากมุมมองของพี่นักเขียน) **แต่ละคนจะตีความหมายต่างกัน**

พี่สาว	• เป็นบุคลิกภาพที่เป็นสัญลักษณ์ของ คนที่เรียนเก่ง จบกฎหมาย มีลูก 2 คน
คุณเธอผู้โทรมานัดหมาย	• เป็นบุคลิกภาพที่เป็นสัญลักษณ์ของ นักวิจัย เกล็ดชกร มีลูก 1 คน
เด็กน้อยสองคน	• เป็นบุคลิกภาพที่มีความมั่นใจ เชื่อถือและบริสุทธิ์ใจ ไม่กลัวหรือระแวงคนแปลกหน้า
คนในผ้าห่ม	• เป็นบุคลิกภาพที่พิเศษคืออยู่นอกเหนือช่องว่างระยะทางและกาลเวลาได้ (เพราะมานั่งเก้าอี้นวมของ Jesus ได้โดยไม่ใช้เนื้อที่) ผ้าห่มของเขาเหมือนวัสดุย้อนยุค-โบราณ
Jesus	• prophet, spiritual leader
แก้อี้นวม	• ตำแหน่งพิเศษ
ร้านอาหาร	• สถานที่ ที่เติมเต็ม ด้วยการพบปะกับผู้อื่น

ข้อสังเกต : การนัดพบนี้ไม่มีบทสนทนาเกิดขึ้น

เข้านี้มาเปิดห้องวิทย์-ก็ซำกลิ้ง เพราะเห็นภาพเด็กน้อย 2 คน ที่คุณ Mountain เอามา post ไว้ แต่เจ้าหมีแพนด้าไม่รู้ไกลไปไหน ก่อนนอนเห็นภาพมนุษย์ต่างดาวของคุณ Mead แค่ตัวเดียว เข้านี้เห็น 3 ตัว.... มากันแปลกๆ อย่างนี้ พี่นักเขียนหัวเราะแล้วหัวเราะอีก-ในความฝัน ตื่นมาเห็นยังต้องหัวเราะต่อ เฉลยกันหน่อยคะ ว่าใครมาตามนัดบ้าง?

นัดต่อไปมาตั้งเจตนาว่า จะพบกันเพื่ออะไร? ศึกษาอะไรร่วมกัน? ใครมีไอเดีย เสนอหน่อยคะ

เรากำลังฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัด

คราวที่แล้วได้พูดถึงการเปลี่ยนวิถีการจดจ่อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะ และได้อธิบายว่า เมื่อจิตวิญญาณเปลี่ยนวิถีการจดจ่อไป-สติสัมปชัญญะจะรู้เห็น :

โลกแห่งความเป็นจริงที่เป็น กายภาพ ภาวะนี้อาจเปรียบได้กับการเป็น ฌาน ชั้นที่ 1-2

โลกแห่งความเป็นจริงที่เป็น จินตภาพ ภาวะนี้อาจเปรียบได้กับการเป็น ฌาน ชั้นที่ 3-4

โลกแห่งความเป็นจริงที่เป็น จิตวิญญาณ ภาวะนี้อาจเปรียบได้กับการเป็น ฌาน ชั้นที่ 5-8

คำถาม : เรากำลังฝึกสมาธิหรือเรากำลังฝึกฝนกันแน่?

คำตอบ : **เรากำลังฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัดเพื่อรู้เห็นเมื่อจิตวิญญาณเปลี่ยนวิถีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่โลกอื่น-มิติอื่น**

การอยู่ในภวังค์สมาธิ แตกต่างกับความฝันโดยสิ้นเชิงเมื่อความฝันนั้นๆ เป็นไปโดยปราศจากสติสัมปชัญญะอันคมชัด แต่เมื่อสติสัมปชัญญะในความฝันมีความคมชัดอันเกิดจากการฝึกฝน ก็กล่าวได้ว่า การอยู่ในภวังค์สมาธิไม่แตกต่างกับความฝันอันมีสติสัมปชัญญะคมชัด-ซึ่งเรียกกันว่า นิมิต

ณ จุดนี้พื่อนักเขียนขอ นำข้อมูลความรู้จากท่านอาจารย์อานาลัยมาให้ศึกษากันอีกสาระหนึ่ง

จากหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ

บทที่ 8

ตัวตนในความฝัน กับ

ตัวตนบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้

เธอมักเรียกภาวะที่จิตวิญญาณเปลี่ยนวิถีของการจดจ่อไปสู่มิติอื่นว่า “การถอดจิต” ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอยังเข้าใจไม่ถูกต้อง เธอคิดว่าจิตวิญญาณเคลื่อนไหวด้วยการหลุดออกจากร่างกายตัวตนของเธอ เธอเข้าใจว่าจิตวิญญาณ “เดินทางไกล” ไปจากร่างกายตัวตนของเธอและทิ้งให้ร่างกายของเธอมีคุณสมบัติที่ลดน้อยลงไป-จนใกล้ความตาย ทำให้พวกเธอมีความเห็นแตกต่างกันตามความเชื่อส่วนบุคคล เธอบางคนกลัวความตายก่อนเวลาอันควร เธอบางคนรู้สึกทำทนาย-อยากลอง-อยากรู้-อยากเห็น และเธอบางคนก็ไม่ต้องการู้เห็นสิ่งเหล่านี้เลย เพราะมันทำให้เธอรู้สึกว่า เธออาจสูญเสียการเป็นตัวตนไป

แม้เธอจะเริ่มเข้าใจว่าจิตวิญญาณอยู่เหนือกฎเกณฑ์ของเวลาเพราะจิตวิญญาณสามารถไปสู่จุดหมายอื่นได้โดยไม่ต้องใช้เวลาเช่นการเดินทางด้วยร่างกายตัวตนทางกายภาพ แต่เธอก็ยังเข้าใจว่าการท่องเที่ยวของจิตวิญญาณใช้ระยะทาง-ช่องว่าง ซึ่งไม่ใช่ธรรมชาติความเป็นจริง จิตวิญญาณอยู่เหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา จิตวิญญาณไม่เคยอยู่ในร่างกายตัวตนเสมือนเป็นระบบปิด

จิตวิญญาณจดจ่อสิ่งใด

จิตวิญญาณก็มีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไป

ด้วยตัวตนในสภาพแวดล้อมที่คล้องจองกับการจดจ่อนั้นๆ

ดังนั้นการถอดจิตที่เธอเรียกกันจึงไม่มีจริง ภาวะที่เธอรู้เห็นและเรียกกันว่าการถอดจิตคือภาวะที่จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่มิติอื่น ซึ่งทำให้เกิดการแปลงสภาวะจากการมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไป-ในร่างกายตัวตนหนึ่งๆ-มิติหนึ่งๆ ไปสู่ร่างกายตัวตนอื่นๆ-มิติอื่นๆ ในยามตื่น-เธอรู้เห็นสภาพแวดล้อมของเธอด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้วิถีของจิตวิญญาณจดจ่อกับสภาวะทางกายภาพในมิตินั้นๆ จิตวิญญาณจึงมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปเป็นร่างกายตัวตนภายนอกและสภาพแวดล้อมที่คล้องจองกับการจดจ่อนั้น (หน้า 104-105)

การเปลี่ยนมิติการจดจ่อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะ

“ดึงดูด” รูปร่างและสภาพแวดล้อมที่คล้องจอง มาสู่จุดที่จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปเสมอ

(หน้า 106)

หากเราเข้าใจตามที่ท่านอาจารย์อนุาลัยอธิบายได้ว่า ภาวะที่เราเคยเรียกกันว่าการถอดจิต อันเป็นภาวะที่เราารู้สึกเสมือนว่า เราดูเห็นอยู่ภายนอกร่างกายเนื้อหนังที่เป็นกายภาพตามปกติ หรือมีตัวตนที่เสมือนโปร่งแสงเบาหรือลอยได้ หรือ มีตัวตนที่ปราศจากตัวตน รู้เห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสที่แตกต่างไปจากประสาทสัมผัสทั้งห้า เราจะเข้าใจได้ว่า ภาวะดังกล่าวนี้ เกิดจากการที่จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะ จากภาวะปกติไปสู่การจดจ่อกับโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพโลกอื่น หรือ โลกแห่งความเป็นจริงทางจินตภาพ หรือ โลกแห่งความเป็นจริงที่เป็นจิตวิญญาณ

หากจิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่ภาวะที่เผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริงที่เป็นจินตภาพ หากเราประคองสติสัมปชัญญะให้คมชัดอยู่กับภาวะนี้ โดยธรรมชาติแล้วจิตวิญญาณจะเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะต่อไปอย่างฉับพลัน ไปสู่การจดจ่อกับโลกแห่งความเป็นจริงที่เป็นจิตวิญญาณ แต่ภาวะดังกล่าวนี้เป็นภาวะที่ห่างไกลภาวะที่เราคุ้นเคยในยามตื่นและยามฝันเป็นอันมาก และเป็นภาวะที่เรามักจะคงสภาพอยู่ไม่ได้นาน จึงเป็นการยากที่เราจะรู้เห็นสภาวะหรือปรากฏการณ์นี้ได้

เรามาทิ้งท่านอาจารย์อนุาลัยอธิบายต่อไปถึงการเปลี่ยนวิธีการจดจ่อและการแปลงสภาวะของรูปร่างกันเล็กน้อย :

จากหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ บทที่ 9 ความฝันกับมิติของจิตวิญญาณ

ในความฝันเธออาจแปลงร่างอย่างฉับพลันจากตัวตนที่เป็นจิตวิญญาณไปสู่ตัวตนที่เป็นกายภาพ แต่การแปลงร่างอย่างฉับพลันจะทำให้สติสัมปชัญญะเกิดการกระตุกอย่างแรง มีคนจำนวนไม่น้อยที่จะช่วยเหลือแนะนำเธอได้ในประสบการณ์เหล่านี้ ในที่นี้ฉันจะให้คำแนะนำที่ช่วยเหลือเธอได้บางส่วน

การนอนหันศีรษะไปทางทิศเหนือทำให้การเปลี่ยนวิธีการจดจ่อของจิตวิญญาณไปสู่มิติอื่นเป็นไปได้ง่ายขึ้น พวกเขาบางคนเชื่อว่า การนอนหันศีรษะไปทางหน้าตักช่วยให้จิตวิญญาณพบทางออกได้ง่ายขึ้น แต่มันก็เป็นเพียงสัญลักษณ์ซึ่งน่าชวนหัว เพราะเธอเรียกประสบการณ์นี้ว่า “การถอดจิต” เธอจึงหาทางออกที่เป็นกายภาพเป็นที่พึ่งหน้าตักช่วยเหลือได้เพียงเพราะเธอขาดความเชื่อมั่นว่า เธอจะผ่านกำแพงหรือผนังที่บิดันออกไปได้เท่านั้น การหันศีรษะไปทางทิศเหนือทำให้กระแสสันสะเทือนของจิตวิญญาณที่เกิดจากการจดจ่อ-คล้องจองกับทิศทางของกระแสของพลังสนามแม่เหล็กไฟฟ้าของโลก ดังนั้นการเคลื่อนตัวในทิศทางที่ขนานกับสนามแม่เหล็กไฟฟ้าของโลกจึงเป็นไปได้โดยง่าย

เมื่อเธอแปลงรูปจากตัวตนในความฝัน ตามความเป็นจริงเธอไม่ได้อยู่ในโลกทางกายภาพแล้ว เธอได้เปลี่ยนวิธีการจัดจ่อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะที่มีต่อโลกทางกายภาพ-ไปสู่โลกที่แลดู “เสมือน” โลกทางกายภาพมวลสารของการแปลงรูปทั้งหมดเกิดจากตัวตนในฝัน เมื่อการท่องเทียวเพื่อแสวงหาประสบการณ์-ความรู้ตามวัตถุประสงค์พิเศษจบลง เธอมักแปลงรูปจากตัวตนที่เป็นจิตวิญญาณหรือตัวตนที่เป็นจินตภาพกลับไปสู่ตัวตนที่เป็นกายภาพ อันเป็นตัวตนในความฝันโดยปราศจากความตึงเครียด เพราะเหตุว่าตัวตนภายนอกของเธอไม่สนใจในความรู้เหล่านี้ ในหลายๆ กรณี-ตัวตนภายนอกของเธอมักตื่นขึ้นโดยปราศจากความรู้ที่ได้มา

หากเธอฝึกฝนที่จะติดตามพิจารณาความฝันต่อไป และฝึกฝนที่จะสังเกตดูตัวตนรูปแบบต่างๆ ที่เผชิญกับประสบการณ์ต่างๆ ในความฝันเธอจะพบว่า เธอจดจำความฝันได้มากขึ้นจนกระทั่งตัวตนภายนอกของเธอเล็กรู้สึกสยของขวัญกับประสบการณ์เหล่านี้ หากเธอรู้สึกตื่นตระหนกกับประสบการณ์เหล่านี้เมื่อใด ประสบการณ์เหล่านี้จะจบลงอย่างฉับพลัน แต่ถ้าหากตัวตนภายนอกพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะที่ยึดมั่นถือมั่นในตัวเธอไม่ได้เข้ามาตามรู้ตามเห็น -ประสบการณ์เหล่านี้จะดำเนินต่อไป (หน้า 129-131)

มาถึงจุดนี้ พี่นักเขียนของระบุให้พวกเราสังเกตว่า ท่านอาจารย์อนาลัย ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนวิธีการจัดจ่อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่มิติต่างๆ ว่า มันเป็นเรื่องที่เป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้นเราไม่ได้กำลังศึกษาในสาระที่ว่า ทำอย่างไรจิตวิญญาณของเราจึงจะเปลี่ยนวิธีการจัดจ่อไปสู่มิติต่างๆ หรือภาวะต่างๆ หากแต่เรากำลังศึกษาให้รู้จักภาวะเหล่านี้เพื่อที่ว่า เมื่อสติสัมปชัญญะของเราได้เผชิญกับสิ่งเหล่านี้อีก-นับต่อแต่นี้ต่อไป เราจะรู้จักมัน เราจะสามารถจัดจ่อกับมันได้ พิจารณามันได้ เพียงเพราะว่าเรารู้จักมัน และการรู้จักและพิจารณาได้ จะทำให้สติสัมปชัญญะของเราคมชัดขึ้นเรื่อยๆ การรู้เห็นของเราก็จะขยายตัว

สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสิ่งไกลตัวเพียงเพราะเราไม่เคยรู้จักธรรมชาติของจิตวิญญาณ **เราจึงไม่รู้ว่าจะอะไรคือสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับจิตวิญญาณ** เมื่อเราไม่รู้จักแล้วสติสัมปชัญญะของเราไปพบเห็น เราก็ไม่รู้ว่าได้พบเห็นแล้ว ไม่รู้ว่ามันคืออะไร ยกตัวอย่างง่ายๆ พวกเราไม่เคยเห็นหน้าตาพี่นักเขียน ต่อให้ไปนั่งรับประทานอาหารร้านเดียวกัน นั่งโต๊ะติดกันอยู่สามชั่วโมง หรือถ้ามเวลากัน คุณก็ไม่รู้จักพี่นักเขียน จะพูดว่าคุณได้พบเห็นพี่ก็พูดไม่ได้ จึงเสมือนว่าไม่เคยพบเห็นไม่เคยรู้จักเลย ประสบการณ์นี้จึงเป็นเพียงประสบการณ์ที่ผ่านไปเท่านั้น เราทั้งหลายผ่านประสบการณ์ในการที่จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจัดจ่อไปสู่มิติอื่น-โลกอื่นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แต่เราก็ไม่รู้จักมันดีพอ

การฝึกฝนเพื่อให้มีสติสัมปชัญญะที่คมชัด จึงเป็นสิ่งที่ง่ายกว่าที่หลายคนคิดมากนัก เราเริ่มต้นง่ายๆ ด้วยการทำความเข้าใจกับสิ่งที่จะไปรู้ไปเห็นเสียก่อน แม้เราจะไม่เชื่อ ก็ไม่มีใครบังคับ ไม่ต่างจากว่า มีใครมาบอกพวกเราว่า พี่นักเขียนหน้าตาเหมือนภพวาทที่คุณ Mead วาด พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อ ต่อเมื่อเราพบเห็นแล้ว เราต่างก็พิจารณาได้ด้วยตนเอง พิสูจน์ได้ด้วยตนเอง แต่อย่างน้อยเมื่อมีคนแนะนำว่า จากภพวาทของคุณ Mead นั้น วาดทรงผมได้ใกล้เคียง อย่างน้อยข้อมูลที่เรารับก็เอื้ออำนวยให้เราพอมีแนวทางว่า เราจะมองหาอะไร? และมันก็ทำให้ง่ายกว่ามเข็มในมหาสมุทร

เมื่อเราเข้าใจได้ว่า เรากำลังศึกษาข้อมูลความรู้เหล่านี้เพื่อนำไปใช้เป็นข้อสังเกตที่ทำให้เรามองเห็น และสามารถพิจารณาสิ่งที่เราจะไปเผชิญได้ เราจะพบว่า สติสัมปชัญญะของเราจะขยายตัวอย่างเป็นอัตโนมัติ เสมือนผู้ที่ได้เห็นรูปถ่ายของพี่นักเขียน แม้จะไม่เหมือนตัวจริง แต่เราก็จะมองหาได้ง่ายขึ้น และเมื่อพบ เราก็พูดได้เต็มปากว่า-เราพบแล้ว

ดังนั้นที่เรากำลังฝึกฝนกันอยู่ทุกวันนี้ ฝึกฝน ฝึกพบเห็นกันในความฝัน ฝึกไปรู้เห็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือ ช่องว่าง—ระยะทางและกาลเวลา **เราก็ฝึกฝนกันเพื่อที่จะทำให้เราค้นเจอกับธรรมชาติการรู้เห็นของสติสัมปชัญญะ เมื่อจิตวิญญูณเปลี่ยนวิถีการจดจ่อไปสู่สภาพแวดล้อมที่นอกเหนือช่องว่าง—ระยะทางและกาลเวลา เราสามารถ ตั้งเจตนาให้ไปรู้เห็นได้เสมอ**

ต่อไปบรรยายถึงภาวะที่อยู่ระหว่างการจดจ่อกับ โลกแห่งความเป็นจริงทางจินตภาพ และ โลกแห่งความเป็นจริงที่เป็นจิตวิญญูณ

เป็นภาวะที่เรียกได้ว่า คาบอยู่ระหว่างภาวะสองมิติ บางส่วนของสติสัมปชัญญะจดจ่ออย่างคมชัดกับ โลกทางจินตภาพ ซึ่งอาจเปรียบได้กับการ “ทอดสมอ” ไว้ที่ภาวะอันเปรียบได้กับ ฌาน 4 และในขณะเดียวกัน อีกส่วนหนึ่งของสติสัมปชัญญะก็ก้าวล่วงไป “ทอดสมอ” และจดจ่อกับโลกแห่งความเป็นจริงที่เป็นจิตวิญญูณ อันเปรียบได้กับ ฌาน 5 ด้วยพร้อมๆ กัน

เราจะไปศึกษากันต่อไปว่า **ทำไมภาวะที่อยู่คาบระหว่างสองมิตินี้จึงสำคัญที่สุด**

คุณ mead :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณเอกฉัตรยศ

ขอขอบคุณที่นักเขียน ที่ได้แนะนำช่องทาง แห่งองค์ความรู้ต่างๆ ที่สอบถาม ให้ได้รับความกระจ่างขึ้นมาก เลยครับ ขอความรู้เพิ่มเติมครับ

ตามกฎแห่งธรรมชาติ ที่มีหลักไปในแนวทางเดียวกันว่า สิ่งที่เหมือนกัน ย่อมดึงดูดกัน หากว่าเรากำหนด ให้ สภาวะที่เกี่ยวกับการทำความดี การทำบุญกุศล หรืออะไรทำนองเดียวกันนี้ เป็นเครื่องหมาย+(บวก) อาจเป็น +1 ไปถึง.....

และในทางตรงกันข้าม เช่น การทำสิ่งไม่ดี การทำบาป เป็นเครื่องหมาย- (ลบ) อาจเป็น -1 ไปถึง.... และ นำมาตั้งเป็นกราฟ เริ่มจาก เลขศูนย์ 0 (และตามด้วยเลข 1 2 3 4 ไปเรื่อยๆ) ขึ้นไป ด้านบนเลขศูนย์ 0 เป็นเลข +1 +2 +3 ไปเรื่อยๆ ลงมา ใต้ เลข 0 (ศูนย์) เป็นเลข -1 -2 -3 ไปเรื่อยๆ

เมื่อจิตวิญญูณในรูปแบบต่างๆ ได้ทำความดี ก็จะมีการบันทึก เครื่องหมายบวก+ และค่าของความดีนั้นๆ อาจเป็น +1, +10, +100 ลงในจิตวิญญูณและติดตามแสดงผลข้ามภพข้ามชาติ และในทางกลับกัน เมื่อทำความชั่ว บาบ สิ่งไม่ดีต่างๆ ก็จะมีการบันทึก เครื่องหมายลบ- และค่าของความชั่วนั้นๆ อาจเป็น -1, -10, -100 ลงใน จิตวิญญูณและติดตามแสดงผลข้ามภพข้ามชาติ

ในขณะที่ได้กระทำความกรรมต่างๆ ให้มีผล ไม่ว่าจะบวก+ หรือเป็นลบ- สิ่งที่เป็นบวก+ และเป็นลบ- ก็จะ แยกกันอยู่พวกใครพวกมัน ตามกฎของการดึงดูด สิ่งที่เหมือนกันย่อมดึงดูดกัน และในขณะใด กำลังของพวกใคร มากกว่า ไม่ว่าจะบวก+ หรือพวกลบ- กำลังของพวกนั้นย่อมแสดงผลออกมากชัดเจนมากขึ้น พอแสดงผล จนกำลังเริ่มอ่อนลง กำลังของอีกพวกหนึ่งที่มีกำลังมากกว่า ก็แสดงผลแทน กลับไปกลับมาเช่นนี้

ซึ่งในระหว่างที่จิตวิญญาณได้กระทำและได้รับผลของการกระทำ ไม่ว่าจะในช่วงบวก + หรือช่วงลบ- จิตวิญญาณซึ่งมีค่าเริ่มต้นที่เลขศูนย์ 0 ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นเลข 1, 2, 3 ไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

และในขณะที่จิตวิญญาณ กำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชีวิต ไปในรูปแบบต่างๆ กันนั้น พลังงานบวก+ และพลังงานลบ- ที่ได้สะสมอยู่ในจิตวิญญาณนั้น ก็จะมีการรวมพวกกัน พวกใครมาก ไม่ว่าจะบวก + หรือลบ- ก็จะได้อำนาจหรือพลังในการนำพาจิตวิญญาณไปอยู่ในที่ๆ ของพลังงานนั้นๆ จะเป็นอยู่ในลักษณะนี้ตลอดไป

อยากจะขอคำแนะนำจากพี่น้องเขียนว่า จะมีวิธีการใด หรือการจัดการแบบไหน ที่จะส่งผลให้จิตวิญญาณไม่ตกอยู่ในกำลังของพวกบุญ หรือความดี พลังบวก+ และไม่ตกอยู่ในกำลังของพวกความชั่ว บาป พลังลบ- โดยให้จิตวิญญาณกลับสู่ที่เดิมที่เริ่มต้นคือศูนย์ 0 และรวมกันเป็นเนื้อเดียวกันกับจักรวาลหรือธรรมชาติ คล้ายกันกับเป็นหยดน้ำ หยดหนึ่งที่ได้ผสมรวมกันกับน้ำในแม่น้ำ ทะเล หรือมหาสมุทร จนแยกกันไม่ออก

ขอคำชี้แนะ วิธีการและช่องทางด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

พอดีเห็นคุณเอกเข้าใจและสนใจเรื่องนี้ ขอเสริมตัวอย่างของอาจารย์ปริญญา ลักนิถนะครับ

จิตวิญญาณที่เป็นนิวเคลียสและพลีเยเตียนส์ที่ห่อหุ้มอยู่ภายนอกสุด ทำหน้าที่คล้ายไขขาว หุ้มไขแดงไว้นั้น เดิมทีมีประจุไฟฟ้าที่สมดุลเป็นคู่ๆ เสมอ ระหว่างอนุภาคของประจุไฟฟ้าบวกและประจุไฟฟ้าลบ ซึ่งมนุษย์เรียกว่า “ความว่างหรือความไม่มี” ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้วมันมีของมันอย่างสมดุลกันอยู่

เมื่อหลงมิติทางจิตวิญญาณไป ไปหลงยึดติดตัวตนมาของมันเข้า จึงเกิดกิเลส คือความอยาก-ไม่อยาก ไม่รู้ว่าอยากหรือไม่อยาก อะไรเหล่านี้ คลื่นการสั่นสะเทือนของจิต จะเกิดการสั่นสะเทือนทางด้านลบ จะทำให้เกิด “อนุภาคของประจุลบ” ซึ่งเป็นประจุไฟฟ้าที่เกิดขึ้นใหม่ได้เรื่อยๆ

<+0 +1 +2 +3 +4 +5 +6 +7 +8 +9 +10 +11 +12 >

<-12 -11 -10 -9 -8 -7 -6 -5 -4 -3 -2 -1 -0 >

จากภาพที่แสดงไว้เป็นสมการข้างต้น ที่แทนค่าของประจুবวกกับลบบนเลขฐาน 12 อันเป็นเลขศาสตร์ของจักรวาลเอาไว้ โดยแทนค่าเลข 0-12 ทั้งด้านบวกและด้านลบ ที่จับคู่กันอยู่ในแต่ละระดับ หมายถึงสรรพสิ่งใดๆ ก็ตามที่ยังมีค่าประจুবวกกับลบยังไม่สมดุลกัน ก็จะต้องปรับตนเองให้เข้าสู่สภาวะที่สมดุลให้ได้ โดยการสร้างพลังที่เป็นบวกออกมาเพื่อจับคู่กับประจุลบให้มีความเป็นกลางเพิ่มขึ้นๆ.. จนเข้าสู่จุดสมดุล.. ที่นี้อนุภาคของประจুবวกที่สร้างเพิ่มขึ้นมาใหม่ก็จะลั่นออกมาภายนอก ทำให้ประจุลบไร้คุณสมบัติไป

“จุดสมดุล” ตามตัวอย่างในที่นี้คือ +6 คู่กับ -6

ถ้าสภาวะทางไฟฟ้าของสรรพสิ่งใด ไม่อยู่ในสภาวะตรงจุดกึ่งกลางนี้ ไม่ว่าจะจะมีประจুবวกมากกว่าประจุลบ หรือประจุลบมากกว่าประจুবวกก็ตาม ต้องยกระดับเข้าสู่จุดสมดุลนี้เสมอ ไม่เว้นแม้แต่ในจิตวิญญาณ อันเป็นแก่นแท้ของความเป็นมนุษย์ก็ตาม มิเช่นนั้นจะเป็นสภาวะแห่งสูญญตาไม่ได้

สูญญตาทางไฟฟ้า มีคุณสมบัติเป็นกลางทางไฟฟ้า ไม่เป็นลบ -ไม่เป็นบวก เป็น “ความมีที่เหมือนไม่มี”

จากข้างต้นทำให้ผมเห็นว่า “จุดสมดุล” ของแต่ละจิตวิญญาณมีค่าไม่เท่ากัน.. จิตมนุษย์ เทพเทวดา พรหม อรูปพรหม จิตพระอรหันต์ จิตพระโพธิสัตว์ จิตของพุทธเจ้า (ผมขอเรียกว่าท่านเทียบเท่า หรือเป็นหนึ่งเดียวกันพลังงานต้นกำเนิดไปแล้ว)..มีคุณสมบัติบางอย่างไม่เท่ากัน เช่นความละเอียดของคลื่น ความถี่ภายในจิต..ความเร็ว..ซึ่งสามารถพัฒนาเพิ่มเติมกันได้ เช่นจากปกติ 6 เหลี่ยมมุม สามารถเพิ่มเป็น 7-8 -9-10-11-12 เหลี่ยมมุม.. แล้วแต่จุดสมดุลของเราลงตัวในระดับใด (เหล่านี้เป็นตัวเลขวอ้างอิงสำหรับ จินตนาการเท่านั้นครับ)

การเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝัน

จากหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ

บทที่ 10

การเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝัน

การเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝันเป็นสิ่งที่แตกต่างไปจากการเข้าภวังค์ เพราะหากเธอเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝันได้สำเร็จ เธอจะพบกับตัวตนในรูปแบบต่างๆ ที่ฉันได้กล่าวถึง สติสัมปชัญญะของตัวตนภายในสามารถอยู่ในภาวะที่ตื่นตัว-มีสติรู้ได้อย่างคมชัดในขณะที่ร่างกายตัวตนภายนอกกำลังนอนหลับ อีกนัยหนึ่งกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝัน คือการที่เธอฝึกฝนให้ร่างกายของเธอหลับและในขณะเดียวกันเธอก็ควบคุมให้สติสัมปชัญญะของเธอตื่นอยู่และดำเนินการรู้เห็นต่อไป

การเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝันเกิดขึ้นเสมอๆ โดยที่เธอไม่รู้ตัว หากเธอฝึกฝนที่จะมี สติสัมปชัญญะที่ตามรู้-ตามเห็นการเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณและประสบการณ์ในความฝัน มันจะเป็นประโยชน์ต่อเธออย่างมหาศาล เธอจะรู้วิธีการที่จะควบคุม-ปรับเปลี่ยนสติสัมปชัญญะและเผชิญกับความสามารถ ในการเคลื่อนไหวของมัน การฝึกฝนเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยการฝัน ทำให้เธอสามารถเผชิญกับ โลกแห่งความเป็นจริงอื่นๆ ได้ในขณะที่เธอไม่ได้ดำเนินสติสัมปชัญญะในโลกทางกายภาพ

ในระหว่างที่เธอฝัน เธออาจจะเผชิญกับประสบการณ์ในความฝันด้วยสติสัมปชัญญะที่รู้เห็นอย่างคมชัด ราวกับว่าเธอกำลังตื่นอยู่ ในขณะที่เธอมีความฝันที่คมชัดเป็นพิเศษเหล่านี้ สติสัมปชัญญะของตัวตนภายนอก ที่เธอคิดว่า-เป็นของเธอ-คือเธอเข้ามามีส่วนร่วมรู้เห็น แต่ตามความเป็นจริงแล้วมันไม่อาจใช้ความสามารถ ของร่างกายเนื้อหนังหรือรู้เห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า

ภาวะดังกล่าวคือภาวะที่ร่างกายของเธอหลับและในขณะเดียวกัน เธอก็ควบคุมให้สติสัมปชัญญะของเธอตื่น อยู่และดำเนินการรู้เห็นต่อไปภายใต้กรอบของภาวะจิตที่แตกต่างไป เธอจะมีสติรู้เห็นที่แตกต่างไปจากแบบแผน ของโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพ เธอกำลังมีตัวตนที่มีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปด้วยสติสัมปชัญญะที่มีระดับสูง กว่าปกติ ซึ่งรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสภายใน ภาวะนั้นทำให้เธอรู้เห็นเบื้องลึกของธรรมชาติในมิติอื่นๆ เพิ่มขึ้นมา สติสัมปชัญญะของตัวตนภายในเป็นผู้รับผิดชอบต่อประสบการณ์ทั้งหลายในมิติดังกล่าวเหล่านี้ ซึ่งมักทำให้เธอ รู้เห็นอย่างคมชัดด้วยความรู้สึกที่เบิกบาน-มีชีวิตชีวา

ขั้นต่อไปเธอจะต้องทำให้สติสัมปชัญญะของตัวตนภายนอก—ซึ่งเป็นตัวตนที่เธอคิดว่า—เป็นของเธอ—คือเธอตระหนักถึงความเป็นจริงที่ว่า แม้เธอจะกำลังมีสติสัมปชัญญะที่ดูเสมือนว่าเธอกำลังตื่นอยู่ แต่ร่างกายเนื้อหนังของเธอกำลังนอนหลับ เธอมีสติรู้เห็นตัวตนภายนอกและความเป็นเอกลักษณ์ของตัวตนภายนอก แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็ตระหนักถึงตัวตนภายในที่กำลังตื่นอยู่ หากเธอตระหนักได้ดังนี้ สติสัมปชัญญะของเธอจะขยายตัวเกินขอบเขตซึ่งเคยถูกจำกัดด้วยความเชื่อ

ในภาวะดังกล่าวนี้—ความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวตนของเธอในธรรมชาติความเป็นจริงจะเปลี่ยนเป็นความรู้ สติสัมปชัญญะของตัวตนภายในจะพยายามถ่ายทอดความรู้ให้กับสติสัมปชัญญะของตัวตนภายนอก ตัวตนภายนอกและสติสัมปชัญญะ—ซึ่งเป็นตัวตนที่เธอคิดว่า—เป็นของเธอ—คือเธอ จะมีประสบการณ์เป็นครั้งแรกในระดับหนึ่ง ที่ได้เผชิญกับตัวตนที่นอกเหนือจากตัวตนที่เธอเคยเชื่อ—ยึดมั่น—ถือมั่น—ว่าเป็นเธอแต่เพียงหนึ่งเดียว (หน้า 145–147)

หากเธอตื่นขึ้นกลางดึก ฉันขอแนะนำให้เธอทดลองเปลี่ยนวิถีการจดจ่อของจิตวิญญาณด้วยการลองพยายามให้ตัวตนภายในของเธอหลุดออกจากเตียงโดยไม่ต้องเคลื่อนไหวแขนขา แล้วเคลื่อนย้ายตัวตนภายในไปยังห้องข้างเคียง วิธีการดังกล่าวเป็นการทดลองที่ทำได้ไม่ยากและค่อนข้างจะได้ผลที่น่ารื่นรมย์ หากเธอฝึกฝนบ่อยๆ เธอจะพบว่าเธอสามารถควบคุมตัวตนภายในได้ดีขึ้น เธอจะสามารถเดินหรือดำเนินไปในสถานที่ต่างๆ ใน-นอกอาคาร เธอสามารถทดลองการเคลื่อนไหวตามปกติเหมือนการเคลื่อนไหวด้วยร่างกายเนื้อหนังหรือทดลองลอยตัว วิธีการทดลองเหล่านี้ไม่มีผลเสีย ไม่ว่าเธอจะอยู่ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นหรือคิดว่าตื่น—แต่ไม่ได้ตื่นจริงๆ วิธีการเหล่านี้จะใช้ได้ผลดีทั้งสองกรณี แต่เธอจะต้องกำหนดสติรู้เห็นตลอดเวลาที่เธอทำการทดลองนี้ เพื่อเผชิญแต่ประสบการณ์ที่พึงปรารถนา เธออาจหันกลับมามองดูร่างกายเนื้อหนังของเธอที่นอนอยู่ในเตียงก็ได้—หากเธอต้องการ ซึ่งเธอ “ควร” จะทำเป็นอย่างยิ่ง โดยปกติแล้วเธอจะไม่ต้องการมองเห็นตัวตนที่เป็นร่างกายเนื้อหนังของเธอ และเธอมักเลือกวิธีเปลี่ยนวิถีการจดจ่อของจิตวิญญาณที่ยากขึ้น คือข้ามไปสู่ตัวตนที่เป็นจินตภาพหรือตัวตนที่เป็นจิตวิญญาณซึ่งไม่อาจมองเห็นตัวตนร่างกายเนื้อหนังของเธอได้ (หน้า 149–150)

(โปรดศึกษา—การเปลี่ยนวิถีของจิตวิญญาณทำได้ด้วยการกระตุ้นทางกายหรือทางจิต หน้า 152–153)

เมื่อเธอท่องเที่ยวออกไปนอกเหนือเขตจำกัดของความเข้มข้นในมิติหนึ่งๆ ตัวตนแฝงของเธอจะต้องสลายตัว เพราะตัวตนที่เป็นจินตภาพอันเป็นกลุ่มก้อนของเธอจะมีอยู่—เป็นอยู่—ดำเนินไปได้เพียงภายในแควดวงจำกัดที่เกี่ยวข้องกับระบบโลกของเธอเท่านั้น หากเธอปราศจากร่างกายตัวตนอันเป็นจินตภาพ มันเป็นภาวะที่บ่งบอกให้เธอรู้ได้ชัดว่า เธอได้ท่องเที่ยวออกไปไกลเกินกว่าระบบโลกแห่งเครื่องพรางอันเป็นกายภาพ หากเป็นไปได้อย่างนี้ เธอจะท่องเที่ยวไปได้ด้วยความเข้มข้นที่แตกต่างกันหลายระดับซึ่งปราศจากเครื่องพราง จากนั้นเธอจะเผชิญกับเครื่องพรางแฝงของระบบอื่นๆ ต่อไปอีก เครื่องพรางเหล่านี้อาจมี ภาวะทางกายภาพหรือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับระบบนั้นๆ เธอจะเผชิญกับแกนกลางของเครื่องพรางอันเป็นพื้นที่ที่ปราศจากเครื่องพรางทั้งปวงซึ่งอยู่นอกกรอบของระบบต่างๆ ความว่างเปล่าของแกนกลางของเครื่องพรางทั้งปวงจะทำให้เธอระลึกถึงวงจรชีวิตที่ปราศจากความแตกต่างกันภายใต้จิตใจได้สำนึก

การสื่อสารถ่ายทอดทั้งหลายเป็นไปได้น้อยในพื้นที่ที่เป็นความว่างเปล่าอันปราศจากเครื่องพราง พื้นที่เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นขอบเขตและรากฐานของระบบเครื่องพรางทั้งหลาย หากปราศจากระบบเครื่องพรางในโลกทางกายภาพของเธอ ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเธอจะไม่สามารถรู้เห็นสิ่งใดๆ ได้เลย

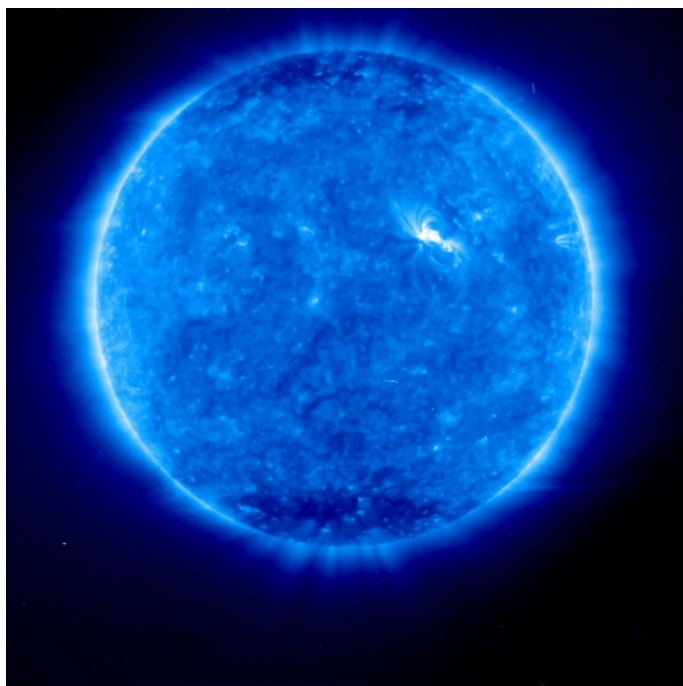
ประโยคดังกล่าวไร้ความหมายสำหรับเธอ เพราะประสาทสัมผัสทั้งห้าของเธอก็เป็นเพียงเครื่องพราง หากปราศจากประสาทสัมผัสทั้งห้า-ปราศจากเครื่องพราง ไม่มีความรู้-ข้อมูลใดๆ ที่จะต้องแปลหรือตีความหมายประสาทสัมผัสภายในจะทำให้เธอรู้เห็นได้ในภาวะที่ปราศจากเครื่องพราง

ในทางทฤษฎี-หากเธอสามารถเชื่อมต่อช่องว่างระหว่างชาติภพแต่ละชาติภพได้ เธอจะสามารถเชื่อมต่อระบบโลกของเธอกับโลกอื่นๆ ได้ หรืออีกนัยหนึ่งเธอสามารถเชื่อมต่อระหว่างมิติต่างๆ ได้

ความว่างเปล่าประกอบด้วยรูปทรงของระบบเครื่องพรางทั้งปวงอันเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ความว่างเปล่าปราศจากภาวะการเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด แต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตชีวาที่ปราศจากเครื่องพราง ซึ่งตัวตนทั้งหลายในระบบอื่นๆ ไม่อาจรู้เห็นได้

เธอสัมผัสกับเวลาได้เพียงเพราะเหตุว่าเธออาศัยอยู่ในระบบเครื่องพรางของโลก แต่ในความว่างเปล่าเธอจะสัมผัสกับความเป็นอนันต์ (หน้า 158-160)

ทำความเข้าใจกับภาวะเหล่านี้กันก่อนที่เราจะไปดูกันต่อไปว่า เราจะรู้เห็นอย่างไรในภาวะเหล่านี้? และจะทำอะไรได้อย่างไร? และอะไรคือภาวะที่ว่าคาบอยู่ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงหลากมิติที่เป็นจินตภาพ และโลกแห่งความเป็นจริงหลากมิติที่เป็นจิตวิญญาณ และทำไมการฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัดจะต้องมุ่งที่จะไปอยู่ในภาวะเช่นนั้น?

คุณ leogirlw99 : อ่านแล้วรู้สึกดีจัง พวกพี่ๆ ได้ไปนัดพบพูดคุยกันถึงแม้ไม่ต้องใช้กายไปแต่ใช้จิตไป อยากจะทำได้อ่างแต่กว่าตัวเราจะทำได้คงฝึกอีกนาน

พี่น้องเขียนคะมีเรื่องสงสัยว่า การที่เราฝัน แล้วแต่ละเหตุการณ์นั้นจะมีแพนอยู่ด้วยตลอดแทบทุกครั้ง นั้นเป็นเพราะอีกมิติเขาก็ได้อยู่ร่วมกับเรา หรือว่าเป็นเหตุการณ์ที่จะดำเนินไปในอนาคตคะ

แต่ก่อนที่ฝัน ไม่ว่าจะเหตุการณ์อะไรแล้วแต่ เหมือนตัวเราเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ตลอด แต่พอได้อ่านหนังสือของอาจารย์โนวา ลองฝึกก่อนนอนให้คิดว่าเราจะไปที่ไหนเหมือนใช้จิตนี้ไปก่อน ทุกครั้งเลยไปได้ไกลขึ้น เหมือนกำลังไปเที่ยวอยู่ ส่วนมากจะฝันว่าไปแถววัดซึ่งอยู่ริมน้ำบ่อยๆ และมีอยู่ครั้งหนึ่ง ฝันว่าตัวเองไปที่วัด ซึ่งตอนนั้นในฝันรู้ว่าไม่ใช่สมัยปัจจุบันแต่อยู่ในสมัยอยุธยา ก็เดินเข้าไปในโบสถ์เหมือนเรากำลังตามไปดูตัวเราในอีกภพที่เป็นนางรำคะ ยังดูดี๊ๆ อยู่เลย รู้สึกดีใจมาก ยังพูดขอบคุณนางรำที่เป็นผู้ใหญ่อีก 2-3 คน ถึงคำพูดของอาจารย์โนวา ในเรื่องจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติ นี่เป็นครั้งแรกที่ฝันว่าได้เป็นผู้สังเกตการณ์

ขอคำแนะนำพี่น้องเขียนด้วยคะเรื่องทำสมาธิ ทุกครั้งที่เริ่มนั่งและเข้าภวังค์ พอเริ่มจะเห็นจอภาพติด ตัวเองก็เริ่มตื่นตื่นว่าจะเห็นอะไรบ้างแล้วก็หลุดสมาธิไปทุกครั้งเลย หรือไม่บางทีกว่าจะทำจิตให้นิ่งได้ ต้องทำเหมือนตัวเองไม่หายใจแล้วถึงจะนิ่งจนรู้สึกกลัวขึ้นมาอยู่ๆ ไม่หายใจแล้วจะทำยังไง

ขอบคุณมากคะ และจะเข้ามาอ่านในบอร์ดนี้ทุกๆ วัน รู้สึกเหมือนพี่ๆ ทุกคนในนี้จะสนิทและคุ้นเคยดีจังเลย เวลาที่เกิดโมโหใคร จะเข้ามาที่เว็บนี้คะ เพราะจะทำให้คลายความโมโหและไม่คิดแค้นใครเหมือนช่วยดับอารมณ์ที่ไม่ดีได้อย่างดีเลย ไม่รู้จะมีใครเหมือนเราบ้างหนอ

Nova Analai : สวัสดีคะคุณน้อง leogirl ยินดีต้อนรับนะคะ ก่อนอื่นต้องขอบอกว่า ห้องวิทย์ฯ ของเรามีเป้าหมายร่วมกันคือ ฝึกฝนเรียนรู้ด้วยกัน ทำได้ร่วมกันคะ เราต้องเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนความเชื่อก่อนตามที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ใจคะว่า **“ความเชื่อเป็นตัวกำหนดและจำกัดว่าอะไรคือสิ่งที่เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้”**

การรู้เห็นในความฝันปราศจากกาลเวลา ดังนั้นทุกสิ่งปรากฏในความฝันจึงเป็นได้ทั้งอดีต-ปัจจุบันและอนาคต บนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นอื่นๆ ชาติภพอื่นๆ มิติอื่นๆ แต่ท่านอาจารย์อนาลัยก็กล่าวไว้ว่า

“...เธอก็ไม่เคยหยุดฝันเพราะกลไกแห่งความฝันคือการสร้างพิมพ์เขียว ซึ่งเป็นแบบแผนและต้นกำเนิดของการสร้างโลกภายนอก และประสบการณ์ทั้งหลายในชีวิตของเธอ” จากหนังสือความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ บทที่ 1 หน้า 6

ดังนั้นการที่เราเห็นแพนของเราในความฝันก็เป็น การรู้เห็นมากกว่าเพียงแค่อดีตหรืออนาคต บนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เพียงเส้นเดียวที่เรารู้จัก ความผูกพันเป็นไปข้ามชาติภพและข้ามมิติ เพราะจิตวิญญาณมีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปหลากหลายพร้อมกันหมด แต่เราก็ไม่ได้เป็นเรา เขาก็ไม่ได้เป็นเขา เหมือนฉายหนังซ้ำหรือรับบทบาทซ้ำๆ ในละครของชาติภพ เราปรับเปลี่ยนที่แตกต่างกันไป แต่เมื่อเรารู้เห็นในความฝัน เรามักนำสติสัมปชัญญะพร้อมด้วยความจดจำชุดของตัวตนภายนอกยามตื่น ติดตามเข้าไปเป็นผู้สังเกตการณ์ ทำให้รู้เห็นจากมุมมองของตัวตนเดิม แม้ว่าบุคลิกภาพหรือบุคคลตัวตนอื่นๆ ที่เรารู้เห็นจะเปลี่ยนบทบาทไป และตัวเราเองก็เปลี่ยนไปแล้ว แต่เราก็มักจะยังยึดถือบทบาทเดิมอยู่ด้วยมุมมองเดิม

ต่อเมื่อเรานำผู้สังเกตการณ์ที่ได้รับข้อมูลความรู้เพิ่มเติมไปจากความรู้อันจำกัด เราจะกลายเป็นผู้สังเกตการณ์ที่รู้เพิ่มเติมเพิ่ม อย่างที่คุณน้อง leogirl กำลังเป็นอยู่นี้ คุณน้องจึงรู้ได้คมชัดขึ้นว่าตัวเองกำลังเผชิญกับอดีตตามเส้นทางแห่งกาลเวลาที่เรารู้จัก

พี่นักเขียนแนะนำวิธีการทำสมาธิก่อนนอนและตั้งจิตฝัน ช่วยกลับไปดูโพยที่หัวหน้าห้อง พลังจิตพิชิตพลังฝันรุ่น 1 คือคุณ Mead post ไว้ที่หน้าแรกนิตหนึ่งคะ หลักการง่ายๆ ที่พี่นักเขียนแนะนำคือ เมื่อนั่งสมาธิก่อนนอนให้กำหนดรู้ว่า เราจะปล่อยให้ร่างกายของเรานอนหลับ และจะจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไว้ให้จิตเราตื่นขึ้นตอนในรายละเอียดที่ให้ไว้แล้วนะคะ

การที่คุณน้องทำเสมือนว่าไม่หายใจนั้น ต้องนับว่ามีความรู้อย่างเป็นทางการที่เดียวคะว่าเป็นวิธีการที่จะเหนี่ยวนำไปสู่การเข้าวังค์ที่จะทำให้จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปได้ แต่เป็นวิธีการที่เรียกว่าก้าวกระโดดไปหน่อย เพราะมันทำให้เรามักตกใจเพราะร่างกายของเรายังไม่พร้อม แต่ถ้าหากทำตามวิธีที่พี่นักเขียนแนะนำคือให้ค่อยๆ ปิดประสาทสัมผัสทั้งห้าทีละตัว ในที่สุดร่างกายของเราก็จะไปถึงภาวะที่เสมือนไม่หายใจนี้แหละ แต่มันเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป เมื่อประสาทสัมผัสทั้งห้ามันปิดได้หมด จะเห็นว่าตัวเองหายใจหรือไม่หายใจ มันก็ไม่สะทกสะท้าน เพราะร่างกายมันหลับเสียแล้ว มันไม่ต้องการอากาศมากเท่าตอนที่เรตื่น และการหายใจก็เปลี่ยนวิธีการไปด้วย ทำให้เรารู้สึกเสมือนว่าไม่หายใจ

หลายสิ่งหลายอย่างในโลกยามตื่นแตกต่างไปจากโลกในความฝันโดยสิ้นเชิง เพราะเหตุว่าสิ่งที่เรารู้เห็นยามตื่นนั้นมักเป็นเพียงความเชื่อ-ไม่ใช่ความรู้ เมื่อเราก้าวล่วงไปสู่โลกแห่งความฝันซึ่งปราศจากเครื่องพราง เราจึงมีมุมมองที่แตกต่างไป รู้เห็นแตกต่างไป แต่ธรรมชาติความเป็นจริงที่เราได้เรียนรู้จากท่านอาจารย์อนุาลัย-เป็นความรู้ ซึ่งเป็นแก่นแท้ของจิตวิญญาณ **เมื่อคุณน้อง leogirl ได้พบกับนางรำในความฝันถึงสาระของที่เรียนรู้มาจากท่านอาจารย์อนุาลัย** ข้อมูลความรู้ที่คุณน้องได้ศึกษาจากท่านอาจารย์อนุาลัยยามตื่น ได้เข้าถึงจิตวิญญาณของคุณน้องแล้ว ยามตื่น-คุณน้องก็จะพบความเป็นจริง ยามฝัน-คุณน้องก็จะพบความเป็นจริงที่ท่านกล่าวเช่นกัน เราจะระลึกถึงท่านทั้งยามตื่นยามฝันก็เพราะความรู้นี้นั้นๆ ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับจิตวิญญาณของเรา

ห้องวิทย์ฯ ของเราเป็นห้องทดลองฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัดด้วยการออกกำลังกาย (ภายใน) คือด้วยการ jogging ภายในทุกวัน-หัวเราะทุกวันนี่คะ มาร่วมบริหารสติสัมปชัญญะของตัวตนภายในกันทุกวันนะคะ พี่ๆ ที่นี้ใจกว้างคะ ขนาดพี่นักเขียนอยู่ตั้งไกลถึง USA ยังได้ท่านของอร่อยๆ ไปด้วย-แม้ว่าโจรสลัดจะชุกชุมก็น่ารักดี

Nova Analai :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ leogirlw99

ต้องกลับไปอ่านซ้ำอีกหลายๆ รอบ เท่าที่เข้าใจคือการที่เรามีสติยามหลับใช้ไหมคะ

“การฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัด”

การฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัด คือการทำให้เราเห็นและจดจำได้ทั้งหลับ-ทั้งตื่น เช่นที่คุณน้อง leogirl นำเอาความรู้ที่ได้จากหนังสือของท่านอาจารย์อนาลัยเข้าไปบอกกับนางรำในความฝัน คุณน้องก็ได้นำเอาสติสัมปชัญญะยามตื่น หรือสติสัมปชัญญะของตัวตนภายนอกติดตามเข้าไปในความฝันได้อย่างคมชัดแล้ว เมื่อรู้เห็นสิ่งต่างๆ ในความฝันในฐานะผู้สังเกตการณ์-ไม่ใช่ผู้กระทำ คุณน้องก็กำลังใช้สติสัมปชัญญะของตัวตนภายใน เป็นผู้รู้ผู้เห็นอย่างคมชัดอีกเช่นกัน

แต่สองภาวะนี้ยังแยกส่วนกันอยู่ ต่อไปเมื่อคุณน้องรู้เห็นใน 2 ภาวะนี้ได้บ่อยๆ จนคุ้นเคย สติสัมปชัญญะที่เคยทำงานแยกส่วน คือเป็นส่วนของตัวตนภายนอกยามตื่น กับส่วนของตัวตนภายในยามฝัน จะกลายเป็นหนึ่งเดียว การรู้เห็นก็จะขยายตัวออกไปอย่างอัตโนมัติค่ะ

download ความรู้จากความฝัน - decompress - decode - print out

เรากำลังศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนวิธีการจัดจ่อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะ และฝึกฝนการมีสติสัมปชัญญะอันคมชัด - ในความฝัน เรากำลังพูดถึงความเป็นไปและการฝึกฝนโดยเฉพาะ แม้ว่าพินักเขียนจะนำเอาสาระของ สมาธิ หรือ ฌาน มากล่าวถึง ก็เป็นไปเพียงเพื่ออาศัยจุดอ้างอิงที่หลายๆ คนรู้จักอยู่แล้วยามตื่น มาใช้เปรียบเทียบเท่านั้น เพราะไม่มีคำนิยามจากศาสตร์อื่นใดได้ที่เคยกล่าวถึงภาวะของสติสัมปชัญญะไว้มากพอที่จะนำมาอาศัยเปรียบเทียบได้กับความเป็นไปในความฝันเหล่านี้ได้ใกล้เคียงที่สุด

มีน้อยคนที่จะติดตามความฝันไปรู้เห็นได้อย่างคมชัดพอที่จะกลับมาสู่ภาวะยามตื่นได้ และสามารถถ่ายทอดข้อมูลเหล่านั้นออกมาได้มากพอกับที่ได้รับมา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าบางคนรับได้-บางคนรับไม่ได้ แต่เป็นเพราะว่าโดยธรรมชาติแล้วข้อมูลความรู้ที่เราได้รับเป็นสิ่งที่ปราศจากภาษาพูด ปราศจากถ้อยคำ แต่เป็นความคิดรวบยอด หรือเป็น Concept ใหญ่ยักษ์ที่มีสาระอัดแน่น

พินักเขียนใช้คำว่า **download** เสมอๆ เพราะมันเป็นไปในลักษณะที่ใกล้เคียงที่สุดกับประสบการณ์ส่วนตัว คือข้อมูลที่ได้รับมาบีบอัดอยู่ในหน่วยของ Concept หรือความคิดรวบยอดที่ว่าใหญ่ยักษ์ หากรับมาแล้วไม่นำมา **decompress** หรือขยาย file อย่างมากที่เราจะจดจำหรือรู้เห็นได้ยามตื่น ก็เหลือเพียงชื่อ file เพียงคำเดียว แม้ว่าเราจะได้รับข้อมูลความรู้มากมายในระดับจิตใต้สำนึก แต่ก็ไม้อาจขยายหรือนำมันออกมาสู่ระดับจิตสำนึกได้

บางคนอาจเข้าใจผิดว่า ฟังก์ชันเขียน-เขียนหรือพิมพ์ข้อมูลความรู้เหล่านี้ไปโดยไม่รู้ว่าเขียนหรือพิมพ์อะไร หากเป็นเช่นนั้นข้อมูลความรู้ที่ได้คงได้มาเสมือนหุ่นยนต์ที่ไม่มีชีวิตจิตใจ-ไม่มีอารมณ์ ได้มามากมายเพียงไหน อย่างมากก็ได้เพียงแค่ว่าเก็บข้อมูล แต่ถ่ายทอดไม่ได้เพราะไร้สติสัมปชัญญะ-ไร้อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดไม่ต่างจากเครื่องคอมพิวเตอร์หรือ server ที่เก็บข้อมูลไว้ได้ แต่ไม่มีใครมาเปิดใช้งาน เพราะข้อมูลความรู้เหล่านี้ได้มาจากความฝันและนำมาถ่ายทอดยามตื่น **สิ่งที่รับมาในความฝัน-รับรู้ได้ด้วยจิตวิญญูณ** แต่เมื่อนำมาถ่ายทอดก็ต่อ **อาศัยสมองทอดหนึ่ง** และ **อาศัยร่างกายเนื้อหนังอีกทอดหนึ่ง** มันจึงจะออกมาเป็นรูปธรรมที่สื่อสารและถ่ายทอดกับผู้อื่นได้ หากเรานำมันมาสู่สมองและร่างกายเนื้อหนังไม่ได้เพราะรับมาแบบหุ่นยนต์หรือคอมพิวเตอร์ที่ได้แต่ copy หรือเก็บบันทึก การถ่ายทอดก็ไม่เกิดขึ้น

ความรู้ที่ปราศจากการถ่ายทอดเป็นความเปล่าประโยชน์ หรือ ความเสื่อม

โนวา อนุาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ (บทที่ 3 เธอคืออะไร - หน้า 24)

โลกทางกายภาพก็ไม่ได้มีเพียงโลกเดียว-มิติเดียว แต่มีหลายโลก-หลายมิติ ดังนั้นภาวะในความฝันที่จิตวิญญูณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไป จะนำพาเราไปสู่ :

- มิติที่ 1 : โลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพ ซึ่งครอบคลุม โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ-หลากหลายโลก ที่มีสภาวะเป็นกายภาพ
- มิติที่ 2 : โลกแห่งความเป็นจริงทางจิตภาพ ซึ่งครอบคลุม โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ-หลากหลายโลก ที่มีสภาวะเป็นจิตภาพ และ
- มิติที่ 3 : โลกแห่งความเป็นจริงทางจิตวิญญูณ ซึ่งครอบคลุม โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ-หลากหลายโลก ที่มีสภาวะเป็นจิตวิญญูณ

การรับรู้ของตัวตนภายนอกที่เราคุ้นเคยยามตื่น เป็นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่เมื่อจิตวิญญูณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่โลกอื่น-มิติอื่น ตัวตนภายในของเราจะเป็นผู้รับรู้ด้วยประสาทสัมผัสภายในแทน แม้เราจะมองเห็น ได้กลิ่น ได้ยิน ได้ลิ้มรส หรือสัมผัส คล้ายกับยามตื่นด้วยความคุ้นเคยกับประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่เราก็ไม่ได้กำลังรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า สติสัมปชัญญะของเราอาจจำกัดการรู้เห็นของเราเพียงเพราะมันคุ้นเคยกับการรับได้เพียงเท่านั้น แต่แท้จริงแล้วนอกเหนือไปจากนั้น เรายังรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสอื่นๆ ที่เราไม่รู้จักอีกหลายชนิดด้วยกัน

ผู้ที่ฝันแล้วไม่ได้ยินเสียงที่คิดว่าควรจะได้ยิน มักเผชิญกับประสบการณ์ที่ว่าพยายามฟังเท่าไรก็ได้ยิน ภาวะดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะเรากำลังพยายามใช้ประสาทสัมผัสตามความคุ้นเคย ซึ่งมันไม่ได้มีให้เราใช้ในขณะนั้น หากเราเรียนรู้ว่าเรามีประสาทสัมผัสภายในที่ใช้การได้ดีกว่านั้นเสียอีก **เราจะรับรู้ได้โดยไม่ต้องได้ยินเลย คือรับรู้ได้โดยตรงด้วยอารมณ์-ความรู้สึกนึกคิด หรือรับรู้โดยตรงด้วยจิตวิญญูณ**

เราจะพิจารณาภาวะของสติสัมปชัญญะ การเปลี่ยนวิธีการจดจ่อของจิตวิญญูณด้วยสติสัมปชัญญะ และความฝันกันต่อไป การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสภายในที่ว่ามี เกิดขึ้นเมื่อจิตวิญญูณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะในความฝัน ไปสู่สภาวะที่ **เปรียบได้กับ** ภาวะที่คาบอยู่ระหว่าง ฌาน 4 กับ ฌาน 5

ประสาทสัมผัสภายใน

การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสภายในเกิดขึ้นเมื่อจิตวิญญาณเปลี่ยนวิถีการจจจจด้วยสติสัมปชัญญะในความฝันไปสู่ภาวะที่คาบอยู่ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติทางจินตภาพ กับโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติทางจิตวิญญาณ (เปรียบได้กับภาวะที่คาบอยู่ระหว่างฉนวน 4 กับ ฉนวน 5)

เราไม่ได้จะต้องฝึกฝนที่จะดำเนินจิตให้ไปให้ถึงภาวะดังกล่าวนี้เสมือนการฝึกฝนเดินทางไกล ท่านอาจารย์อนาลัยได้อธิบายว่าเราจะไปถึงจุดนี้ได้ด้วยการศึกษาเกี่ยวกับประสาทสัมผัสภายในของเรา เมื่อเรารู้จักและเข้าใจมันอย่างถ่องแท้ มันจะปรากฏให้เราเห็นและใช้งานได้ทันทีอย่างเป็นธรรมชาติ

พี่น้องเขียนขอเชิญชวนให้พวกเราอ่านหนังสือ “ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ” และขอให้ศึกษาสาระเหล่านี้เสมือน**ชาถ้วยเปล่า** อย่าพยายามนำไปเปรียบเทียบกับความรู้เดิมเกี่ยวกับ ญาณ เพราะเรากำลังฝึกฝนเพื่อให้สติสัมปชัญญะคมชัด แม้ว่าภาวะเหล่านี้อาจใกล้เคียงกับคำนิยามของ ญาณ แต่ถ้าเรายึดติดกับความรู้เดิม มันจะทำให้เราเข้าใจสิ่งใหม่ๆ ได้ยาก ได้คัดลอกสาระเกี่ยวกับประสาทสัมผัสภายในเพียงบางส่วนมาให้อ่านกันก่อน พอสังเขป แต่ขอให้ไปอ่านสาระเต็มจากหนังสือเพราะมีรายละเอียดมากมาย และเมื่อได้อ่านแล้วก็ขอให้พวกเราตั้งคำถามให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และนำประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนกัน เพื่อช่วยกันทำความเข้าใจในประสาทสัมผัสภายในได้อย่างถ่องแท้ เราทุกคนเคยเห็น เคยใช้ประสาทสัมผัสภายใน—ทั้งในความฝันและยามตื่นมาแล้ว บางอย่างเราก็อาจจะคิดว่าเราไม่รู้จักหรือไม่เคยใช้ แต่ประสบการณ์ที่เรานำมาแลกเปลี่ยนกันอาจทำให้เราตระหนักได้ว่า เราเคยเผชิญกับประสบการณ์หนึ่งๆ มาก่อน และเราได้ใช้หรือใช้ประสาทสัมผัสภายในไม่ได้—เพราะเหตุใด

เราอาจไม่รู้ว่าจะใช้มันเมื่อไร อย่างไร แต่ถ้าหากเรารู้จักมันดีขึ้นและเข้าใจในคุณสมบัติของมัน เราจะสามารถจจจจที่จะนำมาใช้ได้ตามปรารถนา คือใช้ได้อย่างจงใจ – ไม่ต้องคอยพลู่ค

จากหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ(หน้า 48–62)

บทที่ 4

ประสาทสัมผัสภายใน

หากเธอละตัวตนภายนอกและสติสัมปชัญญะ—ซึ่งเป็นตัวตนที่เธอคิดว่า—เป็นของเธอ—คือเธอได้สักครู่หนึ่ง เธอจะเผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ คำกล่าวนี้ไม่ได้เป็นคำพูดที่ไร้ความหมาย ฉันไม่ได้กล่าวเพียงเพราะว่าฉันต้องการจะเสนอบทฤษฎี แต่ฉันต้องการให้เธอนำความเป็นจริงนี้ไปฝึกฝนเพื่อใช้งาน

ก่อนอื่นเธอจะต้องเข้าใจในธรรมชาติของความเป็นจริงว่า โลกและจักรวาลทางกายภาพที่จิตวิญญาณมีอยู่—เป็นอยู่—ดำเนินไปเป็นร่างกายเนื้อหนังที่เป็นกายภาพนี้ ล้วนเป็นเครื่องพรางที่ซ่อนเร้นธรรมชาติแห่งความเป็นจริงของพลังพื้นฐานของชีวิตไว้ ช่องว่าง—ระยะทางและกาลเวลาเป็นเครื่องพรางของโลกและจักรวาลทางกายภาพที่ทำให้เธอสามารถรู้เห็นสภาพแวดล้อมของเธอได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า และทำให้เธอจจจจได้กับปัจจุบันเพื่ออำนวยความสะดวกให้จิตวิญญาณมีอยู่—เป็นอยู่—ดำเนินไปได้ในสภาวะที่เป็นกายภาพ แต่ไม่ได้หมายความว่า จิตวิญญาณถูกคุมขังอยู่ภายใต้เครื่องพรางเหล่านี้ เธอทั้งหลายมีประสาทสัมผัสภายในหรือที่ฉันกล่าวไว้ใน “โนวา อนาลัย ขยายความ—ธรรมชาติของชาติภพ” ว่า มีวิญญาณสัมผัส ซึ่งเอื้ออำนวยให้เธอรู้เห็นโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ ซึ่งนอกเหนือไปจากโลกทางกายภาพที่เธอรู้จัก เธอจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะตระหนักได้ถึงประสาทสัมผัสภายในเหล่านี้และใช้งานมัน การใช้ประสาทสัมผัสภายในเป็นวิธีการเดียวเท่านั้นที่จะทำให้จิตวิญญาณของเธอขยายตัวได้ด้วยการเรียนรู้ธรรมชาติแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ

หากปราศจากการใช้ประสาทสัมผัสภายใน จิตวิญญาณจะไม่อาจพัฒนาก้าวหน้าไปได้ แต่เธอจะไม่อาจใช้ประสาทสัมผัสภายในได้จนกว่าเธอจะรู้จักและเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ (หน้า 38–39)

การที่เธอจะเรียนรู้ได้ว่าจิตวิญญาณคืออะไร มีเพียงวิธีการเดียวเท่านั้นคือ การศึกษาและวินิจจัยสติสัมปชัญญะของเธอ ด้วยการเปลี่ยนวิถีการจดจ่อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะ และการใช้สติสัมปชัญญะหลากหลายวิธีการที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประสาทสัมผัสภายใน

1. การร่วมรู้สึก
2. การใช้ “เวลาแห่งจิต”
3. การรู้เห็นอดีต–ปัจจุบัน–อนาคต
4. ความรู้และเข้าใจในความคิดรวบยอด
5. ความรู้และเข้าใจในแก่นแท้ของความเป็นจริง
6. ความรู้และเข้าใจในพื้นฐานของโลกแห่งความเป็นจริง
7. การขยายและการอัดตัวของเนื้อเยื่อ
8. การหลุดพ้นจากเครื่องพราง
9. การกระจายของพลังงานแห่งบุคลิกภาพ

**การรู้เห็นสิ่งต่างๆ ด้วยประสาทสัมผัสภายใน
เป็นวิธีการเดียวที่จะทำให้เธอรู้เห็นสิ่งต่างๆ ได้ตามธรรมชาติแห่งความเป็นจริง**

คนชายรูป : ผมได้อ่านมีคำว่า “ตัวตนภายใน” ซึ่งอาจทำให้บางท่านสับสนคิดว่าให้ยึดตัวตนของตนหรือ “ติดใน” แท้แล้ว ท่าน อ. โนวาช ไม่ได้ต้องการเช่นนั้นแน่ แต่อาจด้วยศัพท์ทางโลก ทำให้บางท่านอาจเข้าใจผิดได้จริงๆ คือ คิดว่าไปเสริม “ตัวกูของกู” แท้แล้วไม่ใช่ ดังนี้ “ตัวตนภายใน” ก็น่าจะหมายถึง “จิตเดิมแท้” ที่บริสุทธิ์ไร้กิเลส เป็น “จิตประภัสสร” คือ ความเป็นพุทธะภายในมากกว่า คิดว่าอย่างนั้นนะครับ

อนึ่ง “จิตเดิมแท้” หรือ “จิตพุทธะ” หรือ “จิตประภัสสร” ก็ตาม ผมคิดว่าเป็นความหมายเดียวกันกับ “การหลอมรวมเอาत्मน์เข้ากับปรามาत्मน์” และเป็นสิ่งเดียวกันกับที่ท่าน อ. โนวาช สอนให้เข้าสู่ “ตัวตนภายใน” นั้นเอง คิดอย่างไรครับ?

คุณ mead : เห็นด้วยครับ ภาษาบนโลกมนุษย์ กับความเข้าใจแต่ละบุคคล ทำให้ตีความต่างกันได้ครับ ความมองให้ทะลุตัวหนังสืออีกทีครับ ไม่ง่ายเลยที่จะใช้คำพูดสื่อถึงความไร้รูปออกมา..

คุณคนชายรูปมองทะลุเข้าไปได้ ยิ่งทำให้เข้าใจมากขึ้นครับ

คุณ Zipper : เคยอ่านหนังสือเจอ เขาก็อธิบายคล้ายๆ กับที่คุณ mead ว่ามาแหละครับ ว่าให้พิจารณาถึงคุณสมบัติของมันแทน เพราะว่าถ้ายึดติดกับคำพูดบางที่ต่างคนต่างภาษาก็ใช้คำศัพท์ต่างกันในการเรียกลึกลับเดียวกัน

อย่างเวลาคนฝรั่งนั่งสมาธิ ถึงจุดๆ หนึ่ง เขาจะบอกว่ารู้สึก peace ที่เราแปลว่าสันติภาพ แต่เราเวลาทำสมาธิ จะอธิบายความรู้สึกว่า รู้สึกสงบ นิ่ง บางทีเขากับเรา อาจจะรู้สึกเหมือนกันก็ได้ แต่ใช้คำที่เรียกความรู้สึกตอนนั้นไม่เหมือนกัน

หรือจะเปรียบอีกอย่างว่า ถ้าเราต้องการรู้ว่าคำว่า กล้วย กับ banana อ่างถึงสิ่งเดียวกันหรือเปล่า เราก็ต้องไปดูลักษณะของสิ่งๆ นั้นว่ามันเหมือนกันหรือเปล่า ทั้งรูปร่าง คุณลักษณะ

ผมก็อ่านหนังสือหลายเล่มเหมือนกัน แล้วก็เอามาตอบๆ รวมกันเหมือนที่คุณ mead ทำ หนังสือบางเล่มก็อธิบายคล้ายๆ กับ โนวาช อนาคต ที่ว่าเราเป็นวิญญาณ พอนอนก็กลับเข้าสู่โลกวิญญาณ ไม่แน่ใจว่าเป็นของ ดร.โบรอัน หรือเปล่า เขาอธิบายว่า เขาก็เหมือนนักเรียนที่มาเรียนหนังสือตอนกลางวัน ตอนเย็นก็กลับบ้านเพื่อพักผ่อน ตอนกลางวันเราก็มาอยู่ในร่างกายเนื้อ พอนอนเราก็ได้กลับไปยังโลกวิญญาณที่เป็นบ้านตัวเอง

ตอนนี้ก็อยากฝึกสติให้นอนแล้วจำฝันได้เหมือนกัน แต่ไม่ค่อยมีเวลาฝึกเท่าไรหรอก ความฝันที่จำได้ก็มีไม่กี่อัน บางครั้งจะฝันว่าไปที่เดิมซ้ำๆ กัน แต่ว่าเรื่องราวในฝันจะเปลี่ยนไป บางครั้งก็ฝันซ้ำความฝันเดิม แต่ว่าจำได้ว่าครั้งก่อนทำอะไรไป ก็แปลกดี

Nova Analai : Quote จากหนังสือของท่านอาจารย์อนุาลัย vs ความคิดเห็นส่วนตัว

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ stef
ความคิด และ ความเชื่อ เกี่ยวกับ
ความดี และ ความชั่ว ของเธอทั้งหลายยัง บิดเบือนอยู่มาก
มันเปรียบเสมือน เงามืด ที่ บดบัง ความรู้ ความเข้าใจ
เกี่ยวกับ ธรรมชาติความเป็นจริง โดยสิ้นเชิง

คุณ Stefa ขา เนื่องจากเราได้โหวตกันเมื่ออาทิตย์ที่แล้วว่า เราจะร่วมกันใช้ตัวอักษรสีน้ำตาลแดง (ช่องที่สองนับจากสีด่างมาหนึ่งช่อง) เพื่อแสดงข้อความทั้งหมดที่เรา Quote มาจากหนังสือของท่านอาจารย์อนุาลัย เนื่องจากเป็นสีที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับในหนังสือ และใช้สีแดงสดเพื่อเน้นข้อความสำคัญ

พี่น้องเขียนรบกวนช่วยเปลี่ยนสีตัวอักษรที่ใช้ให้เป็นไปตามโหวตของส่วนรวม เพราะเมื่อผู้อ่านส่วนใหญ่ที่รับรู้เกี่ยวกับสีของตัวอักษรแล้ว ต่างก็มองหาเป็นตาเดียวกันว่า Quote คือสีนั้นๆ อยู่ตรงไหน และรับเอาโดยปริยายว่า สีอื่นๆ ที่นอกเหนือคือความคิดเห็นส่วนบุคคล เมื่อเป็นเช่นนั้น แม้แต่บุคคลที่ “ยอมรับ” ความเป็นจริงของสิ่งที่พวกเขาอ่านจากหนังสือของท่านอาจารย์อนุาลัยแล้ว ก็กลับเป็นไม่ยอมรับหรือปฏิเสธข้อความเหล่านี้ เพียงเพราะสีทำให้ขาดการเชื่อมโยงกับสาระจากหนังสือต้นฉบับ

สาระจากหนังสือชุดนี้ อาจเข้าใจได้ยากหรือทำให้เข้าใจผิดหากผู้อ่านไม่ได้ข้อมูลทั้งหมดในภาพรวม การใช้สีช่วยให้เราเชื่อมโยงข้อมูลสั้นๆ ที่ปรากฏจากการ Quote ของคุณ Stefa กับข้อมูลรวมในหนังสือ แต่เมื่อสีเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ข้อความที่ปรากฏก็เสมือนสิ่งใหม่ที่มาจากแหล่งอื่น ขาดภาพรวมอันชัดเจน ทำให้ความคิดของเราขาดความเชื่อมโยงกับสาระรวมที่เคยรู้เห็น และความหมายที่เคยรู้ เคยเข้าใจก็ขาดหายไปด้วย

อย่าไรก็ตามพี่น้องเขียนต้องขอบคุณ คุณ Stefa มากๆ ที่สละเวลาใช้สีมากมายเพื่อช่วยให้เราได้สะดุดตากับคำสอนของท่านอาจารย์อนุาลัย แต่ถ้าหากเราช่วยกันรักษา Pattern เดียวกันเป็นระบบ ความเข้าใจผิดจะได้ไม่เกิดขึ้นต่อไปค่ะ

ตัวอย่างนะคะ :

ความคิดและความเชื่อ เกี่ยวกับความดีและความชั่ว ของเธอทั้งหลายยังบิดเบือนอยู่มาก
มันเปรียบเสมือนเงามืดที่บดบังความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง

จากหนังสือ โนวา อนุาลัย ขยายความ-ธรรมชาติของชาติภพ

หากท่านที่แสดงไม่เห็นด้วยกับข้อความของคุณ Stefa และทราบดีว่าเป็นข้อความที่ คุณ Stefa Quote มาจากหนังสือของท่านอาจารย์อนุาลัย และไม่เห็นด้วยจริงๆ พี่น้องเขียนก็รับความคิดเห็นไปตามนั้นค่ะ – ไม่ว่ากัน เพราะทุกคนมีสิทธิ์ในการแสดงความคิดเห็นทัดเทียมกันหมดในห้องวิทย์ฯ แห่งนี้ เพียงแต่ต้องการให้เคลียร์ว่า ทั้งหมดนี้ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจผิดอันเนื่องจากสีของตัวอักษรเท่านั้น

คุณ leogirlw99 : เมื่อคืนหลังจากอ่านคำแนะนำของพี่นักเขียนเสร็จ ก็เลยไปเปิดหนังสืออาจารย์โนวา “โลกแห่งความจริงหลากมิติ ภาคต้น” แต่เลือกอ่านแค่บทที่อยากรู้คำตอบในขณะนั้น (หนังสือไม่ได้อยู่กับตัว เลยจำไม่ได้ค่ะว่าหน้าที่เท่าไร) มีแบบฝึกที่ให้คิดย้อนหลังเหตุการณ์เมื่อวานว่าทำอะไรบ้างและคิดไปถึงพรุ่งนี้ว่าจะทำอะไรบ้าง และถ้าตื่นกลางดึกให้เราอย่าเพิ่งลุกจากที่นอนให้ใช้จิตลุกขึ้นมาและมองไปที่ร่างกายของเรา

รู้สึกตัวเองตื่นขึ้นมาประมาณตี 4-5 ตอนนั้นก็นึกถึงแบบฝึกของอาจารย์ทันทีทำให้ใช้จิตก่อนก็เลยนึกให้จิตลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดไฟตอนนั้นก็คิดว่าทำได้ด้วยเหรอ แล้วหันหลังกลับมามองตัวเองที่เตียง ปรากฏว่ามองเห็นตัวเองนอนอยู่ รู้สึกตกใจเหมือนกันเลยรีบหันหลังนอนทับลงไปบนตัวของตัวเองต่อ

ลั๊กพักก็รู้สึกตัวตื่น มองนาฬิกาก็เกือบตี 5 แล้ว นี่ก็เราใช้สติในยามหลับได้ หรือว่าเป็นแค่เราคิดไปเองคะ เพราะมันเหมือนตื่นแต่ไม่ได้ตื่น ส่วนไฟก็ไม่ได้เปิด

Nova Analai : ทำได้แล้วต้องเชื่อมั่น

ทำได้แล้วต้องเชื่อมั่นคะ คุณน้อง leogirl ทำได้จริงๆ ค่ะ แต่ร่างกายที่ลุกไปเปิดไฟ ไม่ได้อยู่ในสภาวะที่มีมวลหนาแน่นเหมือนรูปร่างยามตื่น มันจึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงเคลื่อนย้ายวัตถุ หรือขยับ switch ไฟได้ แต่ถ้าหากรูปร่างนี้ดำเนินไปด้วยความมุ่งมั่นว่าจะเคลื่อนย้ายบางสิ่งบางอย่าง-อย่างจดจ่อ และทำด้วย**เจตนา** ที่มีสติสัมปชัญญะคมชัด มวลของมันก็จะมีความหนาแน่นมากขึ้นจนสามารถเคลื่อนย้ายวัตถุได้เหมือนรูปร่างยามตื่นไม่มากนัก

จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในภาวะนั้นๆ ด้วยรูปร่างตัวตนที่คล้องจองกับภาวะนั้น

(จากหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ บทที่ 6 ประสาทสัมผัสภายใน หน้า 63)

ที่พี่นักเขียนกล้ายืนยันว่าทำได้จริง เพราะพี่นักเขียนได้ทดลองกับตนเอง และให้นักเรียนสมาธิหลายรุ่นทดลองกัน ทำกันได้แทบทุกคน ยกเว้นคนที่บอกว่ากลัว ไม่กล้าทำ หรือเชื่อว่าตนเองทำไม่ได้

ต่อไปเมื่อเห็นรูปร่างที่นอนอยู่ในเตียงอย่างราบนอนทับ-กลับร่าง ให้ตั้งสติดีๆ แล้วพิจารณารูปร่างที่นอนหลับอยู่ เห็นครั้งแรกอย่างเต็มตาเรามักจะตกใจ เพราะดูเหมือนคนแปลกหน้าทั้งที่รู้ว่าเป็นเรา และแทบจะดูเหมือนว่าเราไม่มีชีวิต เพราะสติสัมปชัญญะ-อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดทั้งหมดมันมารวมอยู่ที่ตัวตนที่เป็น **ผู้สังเกตการณ์** แต่ถ้าตั้งสติให้ดี ความกลัวจะหายไป เหลือแต่ความรู้สึกที่ว่า เราได้รู้ได้เห็น-ได้เข้าใจในการเป็นตัวตนของเราได้อย่างลึกซึ้งที่สุดที่เราไม่อาจเรียนรู้ได้ด้วยภาวะอื่นใด แม้เราจะไม่มีคำพูดเลยก็ตาม

ควรฝึกเดินไปมาอยู่ภายในห้องนอนก่อน อย่าเพิ่งชนไปไหนไกลๆ นะคะ ต่อไปมีความคมชัดและเข้าใจตัวตนของเราได้ดีขึ้น จะไปไหนก็ไป-โดยใช้จิตจดจ่อ แต่ควรตั้งเจตนาขอไปเรียนรู้ธรรมชาติความเป็นจริงของตัวตนของเรา ขอให้ครูบาอาจารย์มาแนะนำช่วยเหลือ และขอจดจำได้เมื่อตื่นขึ้น จะได้ไม่ไปแบบไม่มีจุดหมายและไม่มี guide หรือผู้แนะนำ

พี่นักเขียนภูมิใจในน้องใหม่แต่จิตวิญญาณเก่าแก่คนนี้มากคะ มาเล่าประสบการณ์ให้พวกเราฟังอีกนะคะ จะได้เป็น living proof และกำลังใจให้กันว่า เราทุกคนทำได้

Nova Analai : ความฝัน (อีกแล้ว) ของพนักเขียน**อ้างอิง :** ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead

หน้าปกเป็นรอยร้าวแบบภาพเขียนโมนาลิซ่าครับ คลาสสิกดี ไม่เป็นไรครับ เชื่อว่าคงเป็นที่การเคลือบฟิล์ม ถ้าได้เปิดอ่านจะเกิดรอยจริงๆ สำคัญที่เนื้อหามากกว่าครับ

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณโบ๊ต

ของผมเป็นรอยเหมือนพลาสติกที่เคลือบหน้าปกอยู่เป็นรอยฟองอากาศยาวๆ นะครับ บางเล่มที่ร้านก็ไม่มี แต่อาจเป็นเฉพาะสาขาที่ผมซื้อมังครับ อาจโดนความชื้นหรืออะไรซักอย่าง

คุณ oakpr ประชาสัมพันธ์ของท่านอาจารย์อนาลัย ขอให้ช่วยเล่าประสบการณ์ความฝันของพนักเขียนให้พวกเราฟัง เพราะพี่ได้เคยเล่าให้คุณ oakpr ฟังตั้งแต่เดือนมีนาคม 2007 ที่ผ่านมา 3 ครั้ง เนื่องจากว่าฝันซ้ำ 3 ครั้ง แล้วในที่สุดเราก็กำลังเผชิญกับประสบการณ์นี้ร่วมกัน ณ วันนี้

ตอนนั้นพนักเขียนเพิ่งส่งต้นฉบับไปให้คุณ oakpr ช่วยดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือให้ทางเมืองไทย พนักเขียนฝันว่าได้ import สิ่งที่สำคัญและมีค่ามากไปเมืองไทย แล้วก็ตามไปดูตามหน้าที่ สิ่งที่ส่งไปนั้นเป็น **ปลาเนื้อสีขาวบริสุทธิ์** จำเป็นต้องนำไปบรรจุห่อที่เมืองไทย เหตุที่ส่งไปเมืองไทยเพราะท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวว่า **คนไทยมีความชำนาญเป็นพิเศษที่จะเก็บรักษาปลานั้นให้คงสภาพได้ยาวนานเป็นพิเศษกว่าประเทศอื่นใดในโลก** ปลานั้นเป็นของหายาก แทบจะเรียกว่าหาไม่ได้อีกแล้วในโลก การนำเข้าครั้งนี้จะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

พนักเขียนเดินไปตามถนน แลเห็นชาวบ้านเอาปลาเนื้อขาวนั้นมาตากแดด โดยแผ่ไว้บนภาชนะ จักรสานสองข้างทางเท่า **แต่แดดไม่มี ตกอย่างไรก็จะไม่แห้งดี** แล้วชาวบ้านก็รีบเอาปลาเหล่านั้นไปบรรจุห่อ พนักเขียนเห็นว่าชาวบ้านเขาทำอย่างดีที่สุดตามความสามารถของเขา และพวกเขาก็ไม่เบียดเบียนกัน บางบ้านยอมให้บ้านข้างเคียงตากปลาหน้าบ้านเขาจนไม่มีที่ที่จะเดิน มองเห็นแล้วก็รู้สึกชื่นชมในความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และสามัคคีของพวกเขา แม้ว่ากระบวนการบรรจุห่อของเขาจะไม่มีคุณภาพหรือได้มาตรฐานแต่ก็ชื่นชมพวกเขา

จากนั้นพนักเขียนตามไปดูที่หน้าร้านซึ่งเขาจัดจำหน่ายปลานั้น พบว่าห่อที่บรรจุปลานั้นมีวัสดุเสมือนร่างแหเป็นเส้นๆ **ปกคลุมห่อ**จนมองไม่เห็นเนื้อปลา แหวกดูก็เห็นเนื้อปลายังขาวสะอาดเหมือนเดิมทุกประการ ก็วางใจว่าห่อนั้นไม่ได้ทำให้เนื้อปลาเสียหาย

พอคิดดังนั้นก็ได้ยื่นท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวขึ้นด้วยเสียงที่ดังเหมือนฟ้าผ่าว่า **กระบวนการ (บรรจุห่อ) เหล่านี้ไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เนื้อใน**—ได้แก่ปลาเนื้อขาวบริสุทธิ์ และอยู่ที่ความสามารถในการเก็บรักษาปลา (ของคนไทย) เหล่านั้น ซึ่งดูเสมือนเป็นกลุ่มหรือหมู่บ้านชาวประมง

พนักเขียนฝันซ้ำเช่นนี้ถึง 3 ครั้งในระยะเวลาเพียง 2 สัปดาห์ ช่วงนั้นไม่มีเหตุการณ์ใดๆ ที่จะปรากฏให้เข้าใจความฝันนี้ได้

จนกระทั่งวันที่คุณโป๊ต ได้ blog เข้ามาบอกว่าหนังสือเป็นรอย ก็ยังไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร เพราะคุณ oakpr ส่งตัวอย่างมาให้หนังสือเข้าไปบ้างเพียงเพราะส่งมาไกล แต่เมื่อคุณ Mead scan ภาพปกแล้ว post ให้ดูก็ถูกคิดถึงความฝันขึ้นมาทันที แต่ไม่ทราบว่าจะเป็นเรื่องจริงเหมือนฝันว่าอย่างไร เพราะอยู่ทางนี้ไม่มีโอกาสเห็นของ พี่นักเขียน Skype ไปเล่าให้คุณ oakpr ฟัง แก่ก็นึกว่ามันคงจะเป็นเพียงไม่กี่เล่ม และขอให้ผู้อ่านเอาหนังสือไปเปลี่ยนได้ แก่จะดูแลให้

แต่ปรากฏว่าเมื่อวานนี้ได้มีโอกาส Skype กับคุณ oakpr อีก แก่ส่งข่าวมาว่า หนังสือทั้งหมดเป็นรอยอย่างที่คุณโป๊ตกับคุณ Mead บอก และเหตุเกิดจากการที่บริษัทที่รับเคลือบปก ใช้ความร้อนไม่พอที่จะเคลือบ ทำให้ฟิล์มเคลือบร้อนเป็นรอยดังที่เห็นหมดทั้ง lot คุณ oakpr กำลังไล่เก็บหนังสือในท้องตลาดไปส่งให้เขาทำปกให้ใหม่หมด ก็ต้องขอบคุณ คุณ oakpr ไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

คุณ oakpr แก่จำความฝันของพี่นักเขียนได้ แก่จึงบอกว่าให้พี่นักเขียนช่วยเล่าให้พวกเราฟังหน่อย จะได้อธิบายแถมพกให้ฟังว่า ทำไมจึงฝันซ้ำๆ และทำไมจึงเป็นจริง?

พี่นักเขียนเชื่อว่า**การฝันซ้ำๆ นั้นเป็นการเห็นภาพประสบการณ์ที่ปรากฏบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้** ซึ่งความฝันของพี่นักเขียนอย่างน้อยก็เห็นความเป็นไปได้ 3 เส้นทางด้วยกัน ทำให้ความเป็นไปได้นั้นสูงขึ้น จนในที่สุดก็กลายเป็นความเป็นจริง ความกังวลในระดับจิตใต้สำนึกของตนเองย่อมมีส่วนสร้างโลกแห่งความเป็นจริงและประสบการณ์ชีวิตของเรา พี่นักเขียนมักฝันซ้ำแบบนี้บ่อยๆ บางครั้งก็เป็นไปด้วยการจดจ่อ-เจตนาและปรารถนาให้บางสิ่งบางอย่างเป็นจริง **เมื่อเห็นมันปรากฏในความฝันได้ถึง 3 ครั้งอย่างคมชัดที่ไร มักจะเชื่อจนมกินได้เลยว่า มันจะเป็นจริง**

แต่ถ้าหากสิ่งที่ไม่ปรารถนาปรากฏในความฝัน เราก็ควรจะรู้ตัวด้วยว่า เราควรเปลี่ยนวิธีการจดจ่อในความฝันดังกล่าวนี้ ตนเองจดจ่อกับปลาเนื้อขาวที่ยังคงคุณภาพอยู่ตามเดิม และพอใจกับความสามัคคีของชาวประมง เลยมองข้ามข้อบกพร่องไปหมด แม้มว่าวันนี้ก็ไม่ได้กังวล และคุณ oakpr ก็เลยต้องเหนื่อยอยู่คนเดียวเป็นธุระให้!

อย่างไรก็ตามก็ต้องขอโทษผู้อ่านทุกท่านด้วยค่ะ ที่ไม่ได้**แก้ไขข้อบกพร่องในความฝันให้ดีขึ้นก่อนที่จะมาเผชิญกับความเป็นจริงยามตื่น!**

ยังมีอีกหลายเรื่องที่ฝันแล้วก็มักจะจดและหา **“พยายามตื่น”** ให้รับทราบไว้ด้วย พอเป็นจริงขึ้นมา มีคนช่วยตรวจสอบและรับรู้ด้วยว่าฝันเป็นจริง ทำให้มีความเชื่อมั่นมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า เราจดจ่อกับสิ่งใด เราจะเผชิญกับมันในความฝัน ในโลกแห่งความเป็นจริงบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้มากมายหลายเส้น ในที่สุดมันก็กลายเป็นจริงได้

คุณ เอกณัฐยศ : พี่นักเขียนครับ เมื่อคืนฝันว่า ผมอยู่ในห้องมืดๆ แล้วก็มีความสว่างจ้าแต่ไม่แลบตา ลอดออกมาของอีกฝั่งหนึ่ง คล้ายๆ กับเราอยู่ในห้องมืดแล้ว มีประตูที่กั้นระหว่างห้องได้แง้มออกมานิดหน่อย ทำให้มีแสงลอดออกมาตรงช่องที่แง้มไว้ ขณะที่เขียนอยู่นี้ก็ยังคงเห็นภาพแสงนั้นอยู่ แปลกดีครับ

แล้วผมจะฝันต่อว่า ให้เปิดประตูนี้ เพื่อออกไปจากห้องที่มืดได้อย่างไร พี่นักเขียน ช่วยแนะนำด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

Nova Analai : เมื่อความฝันผ่านพ้นไป เรามักคิดว่าเราจะกลับไปเผชิญกับมันอีกไม่ได้ เหมือนกับที่เราเห็นว่าอดีตเป็นสิ่งที่ผ่านพ้นไปและแก้ไขไม่ได้ แต่โลกแห่งความฝันเป็นโลกที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา เราสามารถย้อนกลับไปหาความฝันใดๆ ก็ได้ หากเราไม่ปักใจเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้

ให้ตั้งใจก่อนนอนว่าจะขอกลับไปหาความฝันนั้นๆ เพื่อกระทำการจำเพาะ ในกรณีของคุณเอกณัฐยศ นี้คือจะไปเปิดประตูเพื่อศึกษาว่าอะไรอยู่ในห้องที่มีแสงจางนั้น นั่งสมาธิแล้วล้มตัวลงนอนอย่าให้สติล้มปชัญญะขาดตอน และขอให้ตั้งใจให้มุ่งมั่น ด้วยเจตนา ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าและด้วยความเชื่อมั่นว่าเราจะกลับไปรู้เห็นได้ เรียนได้ เข้าใจได้ และจดจำได้เมื่อตื่นขึ้น

ใครที่เคยฝันค้างๆ ไว้ หรือฝันซ้ำๆ และแก้สถานการณ์ไม่ได้ซ้ำๆ ตื่นมาเสียดายว่าไม่ได้ทำบางสิ่งบางอย่างให้เสร็จสมบูรณ์ได้ตามปรารถนา ให้ใช้วิธีการเดียวกันนี้ จะพบความศึบหนัที่น่าอัศจรรย์

พี่นักเขียนฝันซ้ำๆ มาเป็นเวลากว่า 30 ปี ว่าไปเก็บเด็กทารกเนื้อตัวสกปรกมาทำความสะอาด แล้วรับเลี้ยงเขาเป็นลูก ฝันอย่างนี้อย่างน้อยอาทิตย์ละ 2 ครั้ง ตลอดเวลา 30 ปีที่ผ่านมา ไม่ว่าเด็กนั้นจะสกปรกปานใด ก็ทำสะอาดได้จนหมดจด แต่ปัญหาที่แก้ไม่เคยได้คือ เด็กทารกทั้งหลายจะหลับเสียก่อนที่เราจะป้อนข้าว ป้อนนมทุกที หาขวดนมไม่ได้ หรือไม่มีนมผงจะชง ขวดสกปรก น้ำไม่ร้อน ฯลฯ

เมื่อมาศึกษาเกี่ยวกับความฝัน ได้ฝันสำเร็จอีกขั้นคือ ทำสะอาดแล้ว หาขวดสะอาด หานมหรือน้ำสะอาดมาได้ แต่ก็ยังไม่ทัน พวกเขาหลับไปก่อนอีก ต่อมาก็ฝันว่าทำทันและได้ป้อนอาหารป้อนนม พวกเขาได้สำเร็จก่อนที่เอาเด็กๆ เข้านอน และที่เคยเก็บทีละคน ก็กลายเป็นเก็บได้ทีละหลายคน เป็นสิบ

ชีวิตจริงยามตื่นแม้จะไม่มีหน้าที่การงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กๆ เลย แต่ไม่ว่าจะย้ายบ้านไปอยู่ตรงไหน จะเต็มไปด้วยลูกเล็กเด็กแดงของเพื่อนบ้าน ที่ชอบมาคลุกคลีขอขนมอยู่เรื่อยๆ ซึ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนในฝัน และสะท้อนถึงสิ่งต่างในหน้าที่การงานที่ทำคือ ความสามารถบางอย่างที่เคยมีจำกัดก็ขยายตัวตามไปด้วย

เมื่อเผชิญกับความฝันแล้ว ยามตื่นให้ตีความหมายหลายๆ มิติ หลายชั้น ความฝันมักไม่ได้บอกให้เราเกี่ยวกับความเป็นไปในอดีตหรืออนาคตแบบเป็นเส้นตรง ระบุแน่ชัด แต่มักมีหลายชั้นหลายเรื่องซ้อนกันอยู่ เด็กทารกในความฝันของพี่นักเขียนนอกจากจะหมายถึงเด็กจริงๆ ในชีวิตยามตื่นแล้ว ยังหมายถึงสิ่งที่เรารักและทะนุถนอม ปานแก้วตาดวงใจ เช่น หมายถึงงานเขียน งานสร้างสรรค์ที่เรารักและทุ่มเทเป็นที่สุดอีกด้วย

คุณ Chayutt : “ฉันเขียนหนังสือชุดนี้เพราะจิตวิญญาณของเธอ ได้สัญญากับจิตวิญญาณของฉันไว้ว่า..

เมื่อเธอเลือกมาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังและจดจ่อกับภาวะทางกายภาพ
จนกระทั่งจิตวิญญาณของเธอลี้มเลือนพลังอำนาจของต้นกำเนิดไป..
..ฉันจะกลับมาช่วยรื้อฟื้นความทรงจำให้เธอเพื่อนำพลังอำนาจของเธอกลับคืนมา

ณ วินาทีนี้ ที่เธอถือหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือ ฉันได้ทำตามสัญญาของฉัน
และเธอได้ทำตามสัญญาของเธอแล้ว”..

อ่านตรงนี้แล้วจุกเลยครับ มันเหมือนจะร้องไห้ใจไม่รู้..

นี่เราเหลวไหล มากขนาดนั้นจริงๆ เหรอ?

ไม่มีคำพูดอะไรจะพูดต่อครับ...มันอึ้ง!!!

คุณ mead : สะเทือนใจทีเดียวนะครับคุณชยุต เหมือนเดินสะดุดขาล้มตึงเหมือนกัน คงเคยมีพันธะสัญญา
ก่อนที่จะมาเกิดอีกนะครับ อ่านแล้วขลุ่ยดี!

ตอนนี้ไม่ได้สงสัยเลยว่าท่านคือใคร เหมือนรู้รู้สึกๆ แล้ว ท่านเป็นดวงจิตของครูที่เรียกว่า
Higher Self ของเร่อีกที.. ไม่ว่าท่านจะเคยผ่านการเป็นมนุษย์หรือไม่ แต่ท่านรู้เห็นความเป็นมนุษย์ได้ทุกมุมมอง
เลือกเอาสิ่งดีๆ ที่ท่านเมตตาสอนผ่านนักเขียนมาให้ครับ นักเขียนมารำพึงนิดหน่อยกับผม ขออนุญาตเล่าให้ฟังนะ
ครับ:-

“พี่เคยห่วงเหมือนกันว่า หนังสือของท่านอาจารย์อนาลัย-นอกคัมภีร์ แล้วโง่เราต้องมาเป็นเลขฯ
แต่ตั้งแต่คุณ Mead เปิดมิตินี้ขึ้นมาก็หายห่วงแล้วละคะ e-mail ที่เข้ามาตรึมทำให้รู้ว่า โลกสมัยใหม่พร้อมแล้วสำหรับ
ข้อมูลใหม่ๆ อย่างที่คุณ Mead ว่า”

ยุคนี้ยุคจรวจแล้วไงครับ เหมือนจะนอกกรอบคัมภีร์แต่ก็เรื่องเดียวกันหมด การทดสอบต้องมี
บ้างครับเพราะเป็นของใหม่ นอกกรอบความรู้เดิม ที่แน่นอนผมเชื่อว่าไม่ใช่เรื่องลัทธิประหลาดเอาความรู้มาหลอก
ขายกันเล่นๆ ครับ เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติของตัวตนของเราเอง นำเรารู้จักมาก จะบอกว่าพี่ไม่ได้เป็นคนเดียวครับ
ที่รับข้อมูลแนวใหม่ มีหลายท่าน (มีเพื่อนครับ) บางท่านก็ไม่เผยตัวมากเพราะคนส่วนมากไม่เข้าใจ โดนทดสอบ
เยอะครับ อาจารย์ปริญาท่านก็โดนมาก่อน.. แต่ท่านก็รอดมาจนทุกวันนี้ คนเริ่มเข้าใจมากขึ้น..ความรู้ใหม่ๆ
ต้องมา Update ครับ ไม่งั้นคนส่วนใหญ่จะห่างจากธรรมไปหมด เพราะอาจเห็นว่าไม่ทันสมัย.. ธรรมะเป็นอมตะ
ครับ เหมาะกับสติปัญญาของคนสมัยนี้ๆ พระศาสดาที่เรารู้จักกันในสมัยก่อน ก็มาชี้แนวทางสว่างให้มาตั้งแต่
2,000-2,500 ปีแล้วครับ แล้วทุกวันนี้โลกก้าวไปข้างหน้ายุคจรวจแล้ว.. ความสงสัยในธรรมก็มีมากขึ้นไปด้วย..
ข้อพิสูจน์ของอาจารย์อนาลัยก็เริ่มปรากฏครับ.. ว่าเข้ากันได้กับสังคมยุคนี้ครับ.. ถึงต้องมีครูเกิดขึ้นเรื่อยๆ เพื่อ
มาสานต่อ “ความจริงที่จริงแท้” ต่อไปครับ

Nova Analai : ก่อนจะลืมนิดๆ เห็นคำตอบที่ตัวเองตอบคุณ Mead และมีคำว่า **Higher Self** อยู่ในกระทู้ ตื่นมากก็เจอจริงๆ เลยขอเอาคำตอบก่อนตื่นมาเขียนจริงๆ

ขอบคุณ คุณ Mead ที่ช่วยประสานโลกเก่าโลกใหม่และเปิดมิตินี้ด้วยใจกว้าง เพราะพี่นักเขียน อยู่กับความรู้สึกที่ว่า **นอกคัมภีร์** และเก็บเงียบมานานหลายปี จนย้ายมาอยู่ Kansas จึงเริ่มถ่ายทอดด้วยการ พุดบ้าง เขียนเป็น handout สั้นๆ บ้าง และก็ได้รับการอ้าแขนรับจากคนต่างชาติภาษา ต่างศาสนา ต่างลัทธิ ความเชื่อที่นี้ แอบนึกว่าสิ่งที่เราถ่ายทอดให้คนอเมริกัน-เขายอมรับ จะมีโอกาสไหมหนอที่จะนำไปแชร์กับคนไทย ที่เรารักที่สุดตามภูมิกำเนิดของเรา และที่สำคัญที่สุดคือ การ**ย้ายกลับมา Kansas** ทำให้พี่นักเขียนได้มาพบ **จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์** และพากันกลับไปรู้เห็นหน้าที่ของเราที่ทำร่วมกันมาก่อนในทิศทางนี้ ต่อไป พี่นักเขียนจะนำเรื่องราวมาเล่าให้พวกเราฟัง เพราะเชื่อว่า หากพวกเราได้รับฟังเรื่องเหล่านี้ เราต่างก็จะค้นพบ ความเป็นจริงในธรรมชาติของตัวตนของเราได้ด้วยกันทุกคน

บอกตามตรงว่าถูกผู้ใหญ่หลายท่านเบรคด้วยความหวังดี จนทำให้เอาบันทึกด่วนฉบับเก็บลงลัง ไปแล้ว แต่เมื่อท่านอาจารย์อนาลัยมาเข้าฝันและดูว่า **“ความรู้อันปราศจากการถ่ายทอดเป็นความเปล่าประโยชน์ หรือความเสื่อม”** ตื่นมาน้ำตาไหล ตาพร่ามองแทบไม่เห็น เปิดลังเร็วยิ่งงี้ก็ไม่ทันใจ (หลายลัง) แล้วก็ลงมือ ถอดรหัสพิมพ์ต้นฉบับจนแล้วเสร็จ ไม่เคยหยุดทำหน้าที่ให้ท่านอาจารย์อีกเลยนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

มาวันนี้-รู้สึกอบอุ่นมากคะในห้องวิทย์ฯ ขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ให้การตอบรับด้วยความคิดเห็น ทุกทิศทาง ทำให้พี่นักเขียนเองก็ได้รับข้อมูลความรู้กว้างขึ้นไปอีกหลายแง่มุม

คำว่า **Higher Self** ที่คุณ Mead กล่าวถึง เป็นคำที่พี่นักเขียนได้ยินเป็นครั้งแรกจากบาทหลวง ชาวอเมริกันผู้สอนศาสนาคริสต์ ซึ่งมาเรียนสมาธิแนวพุทธกับพี่นักเขียน ท่านใช้เรียกท่านอาจารย์อนาลัย และ บอกกับพี่นักเขียนว่า ท่านอาจารย์อนาลัยเป็น **Higher Self หรือ Inner Self** ของพี่นักเขียน และของทุกๆ คน **ต่างคนต่างก็จะมีชื่อของ Higher Self หรือ Inner Self ของตนเองที่ไม่มีวันเหมือนกัน** เพราะจิตของเราที่รู้เห็น หมวดยุทธ์ของความรู้นั้นเป็นผู้ตั้งชื่อ เพราะชื่อมีความหมายแต่เพียงในโลกทางกายภาพ และ **ความหมายของชื่อ ของท่านอาจารย์อนาลัย -คือ โนวา อนาลัย หมายถึง การเป็นอิสระจากความปรารถนา** ซึ่งเป็นชื่อที่เกิดจากมุมมอง ของพี่นักเขียนเมื่อสัมผัสกับท่าน หากใครสัมผัสกับ Higher Self หรือ Inner Self ของตนเองด้วยมุมมองที่เห็น ความแก่วิชา เต็มไปด้วยความเมตตา ฉันทผู้ใหญ่ให้เด็กเล็ก ก็อาจเรียกท่านว่า หลวงปู่ หลวงตา เป็นต้น สุดแท้ แต่มุมมองอันเป็นเอกลักษณ์ของบุคคล แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น บาทหลวงก็ได้อธิบายว่า Higher Self หรือ Inner Self คือบุคลิภาพซึ่งเต็มไปด้วย **Universal Knowledge** คือความรู้อันเป็นของกลางของสากลโลก และ **Human Highest Potentials** คือความ (สามารถอัน) เป็นไปได้สูงสุดของมนุษย์

แต่พี่นักเขียนเชื่อว่า ไม่ว่าภาษาในโลกของเราจะแตกต่างกันเพียงไร และมุมมองจากศาสนา จะแตกต่างกันอย่างไรก็ตาม และไม่ว่าตัวอักษรที่มีกลุ่มชนบันทึกลงไว้จะคละเคล้าด้วยความเชื่อส่วนบุคคลหรือ กลุ่มชนผู้บันทึกลงก็ตาม แต่ในที่สุด**ภาษาใจหรือภาษาของจิตวิญญาณอันลุ่มลึกที่สุด ของทุกชาติภาษา ทุกศาสนา ก็ตรงกันหมด-จริงไหม**

คุณ dont_worry : ไม่นั่นใจว่าคนถามคำถามนี้ไปแล้วหรือยังนะคะ อยากทราบว่าเราจะแน่ใจได้อย่างไร ว่าเวลาที่นัดเจอกะคนอื่นในฝัน ภาพที่เราเห็นเป็นคนอื่นจริงๆ หรือเป็นภาพที่เราสร้างขึ้นมาจากตัวเองคะ? บางทีนอนๆ อยู่แล้วเหมือนจิตรวมกันเป็นก้อนๆ แล้วก็หลุดออกมา แต่ออกมาเห็นสภาพห้องตัวเองไม่ค่อยเหมือนเดิมเลยอะคะ บิดๆ เบี้ยวๆ แสดงว่าภาพที่เห็นนี้จิตมันสร้างภาพเองใช้มั้ยคะ แต่ดันสร้างออกมาไม่เนียน..(รีเปลา) คะ?

ปล. กระตุ้นสั่นๆ และได้ความรู้ดีคะ ขอค่อยๆ เก็บความรู้ไปเรื่อยๆ นะคะ เก็บทีเดียวก้าวพุ่มแน่นเลยคะ

Nova Analai : Hello คุณน้อง don't worry

แอบไปร้อง “ช่วยด้วยเจ้าข้า” อยู่หลังกระตุ้นก่อนนี้ ใจเย็นคะๆ แม้ว่ากระตุ้นจะไปเร็ว แต่ไม่มีคำว่ามาสาย ห้องวิทย์ฯ นี้ใครจะมาเมื่อไรก็ได้ เพราะเต็มไปด้วย Gas ไวไฟ แค่คิดก็ Kaboom แล้ว

ความเชื่อ-อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเราก่อเกิดโลกแห่งความเป็นจริงทุกโลก รวมทั้งโลกทางกายภาพที่เราตื่นและพิมพ์กันไฟแลบอยู่นี้แหละ โลกแห่งความฝันก็เช่นกัน ทุกสิ่งก่อเกิดขึ้นได้ด้วย ความเชื่อ-อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเรา แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าโลกแห่งความฝันปราศจากความเป็นจริง เช่นเดียวกับกับที่เราไม่อาจปฏิเสธความเป็นจริงของโลกยามตื่นได้

เมื่อเราใช้คำว่า เราคิดหรือสร้างบางสิ่งบางอย่างขึ้นมาจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเรา เรามักให้คุณค่ามันเสมือนสิ่งๆ ที่ปราศจากความเป็นจริง ปราศจากตัวตน แต่มีสิ่งใดบ้างในโลกที่เราเรียกว่าเป็นจริง ที่ไม่ได้เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดมาก่อน ตึกกรมบ้านช่อง ก็เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของสถาปนิก ทหารก็เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของพ่อแม่ ประสบการณ์ชีวิตของเราก็เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเรา กล่าวได้ว่า **เรามีส่วนร่วมสร้างวัตถุธาตุ ประสบการณ์ชีวิต ตลอดจนสุขภาพร่างกายของเราและสถานการณ์ชีวิตของเราด้วยเสมอ**

แต่สถิติสัมปชัญญะของเราคุ้นเคยและจดจำสิ่งต่างๆ ในโลกยามตื่นได้มาก เพราะเราให้คุณค่าแก่โลกยามตื่นว่าเป็นโลกแห่งความเป็นจริงเพียงโลกเดียว-ที่เป็นของจริง

หากจะถามว่า เรานัดกันในความฝัน แล้วเราสร้างตัวตนในความฝันขึ้นมาใช้หรือไม่

คำตอบคือ ใช่ แต่เราทั้งหลายก็สร้างตัวตนในยามตื่น ประสบการณ์ชีวิตและทุกสิ่งทุกอย่างในโลกยามตื่นด้วยเช่นกัน

ท่านอาจารย์อนาลัย จึงพยายามให้เราศึกษาให้รู้จัก โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ เพราะไม่มีโลกใดเพียงโลกเดียวที่เป็นจริง และโลกอื่นๆ ไม่เป็นจริง หากแต่ว่า **ทุกโลกรวมกันจึงเป็นโลกแห่งความเป็นจริง หลากมิติที่แท้จริง**

การที่เรามองเห็นสภาพห้องของตัวเองในความฝันไม่ค่อยเหมือนกับสภาวะยามตื่นมีหลายปัจจัยด้วยกันคือ :

1. เราได้เห็นจากมุมมองของตัวเองในความฝัน ซึ่งแตกต่างไปจากมุมมองของตัวเองยามตื่น เหมือนเรามองบางสิ่งบางอย่างจากคนละทิศ คนละด้าน โลกแห่งความฝันจึงช่วยให้เราได้รู้เห็นสิ่งต่างๆ ได้จากมุมมองที่เราไม่อาจมองเห็นได้ยามตื่น

2. เราได้เห็นจากมุมมองของตัวตนที่อาจจะเป็นกายภาพ หรือ ตัวตนที่เป็นจินตภาพ-ในมิติอื่นๆ ซึ่งรู้เห็นมวลสารของวัตถุธาตุนั้นแตกต่างไปจากที่เราได้เห็นผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้ายามตื่น

ไม่อาจกล่าวได้ว่า เราสร้างภาพยามตื่นได้เนียนกว่า หรือเก่งกว่ายามฝันนะคะ มันเป็นเพียงความแตกต่างที่ทำให้เราเห็นได้มากกว่าเพียงด้านเดียวละ

Nova Analai :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ ต้นTKenji

พี่นักเขียนครับทำไมข้อความนี้ทำไมตลกจังครับ

เธอไม่ได้ติดกับแห่งกาลเวลาเหมือนแมลงวันที่ถูกขังอยู่ในขวดแก้วที่ปิดฝาสนิท
แม้จะมีปีกก็ไร้ประโยชน์ ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเธอเป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้
มันพร้อมใจกันโกหกเธออย่างน่ารักเพื่อเอาใจเธอเสมอ

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead

เดี๋ยวก่อนพี่นักเขียนคงมาขยายความอีกที ขอตอบง่ายๆ ก่อนครับ

ฝาปิด ++ เหมือนความเชื่อในประสาทสัมผัสทั้ง 5
แมลงวันในขวดแก้ว ++ คือจิตวิญญาณ (six sence) ที่ติดปีกพร้อมจะบิน
เราต้องหาทางเปิดฝาขวดออก เพื่ออิสระภาพของจิตวิญญาณครับ

ผมเองอ่านตรงนี้ใจก็สะดุดในความน่ารักเหมือนกันครับ ต้องจดไว้ด้วยรูป เพื่อความเข้าใจที่เดียวครับ..

พี่นักเขียนเข้าใจว่าน้องต้นTKenji กับผู้อ่านหลายๆ ท่านอาจสะดุดกับวันวรรคที่ไม่ค่อยถูกต้องนัก และสะดุดกับคำว่า ติดกับแห่งกาลเวลา และกับคำว่า น่ารัก อีกหนึ่ง

ท่านอาจารย์อณาลักษณ์กล่าวถึงว่า จิตวิญญาณของเราไม่ได้ถูกกักขังอยู่ในร่างกายของเรา เหมือนแมลงวันที่ติด “กับดัก” ซึ่ง “กับดัก” ที่ว่านี่คือกาลเวลาค่ะ เพราะจิตวิญญาณอยู่นอกเหนือช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา จิตวิญญาณจึงเรียกได้ว่า เข้า-ออก จากร่างกายเนื้อหนังได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลากลางคืนที่เรานอนหลับและฝัน แต่ในที่นี้ท่านอาจารย์อณาลักษณ์กล่าวว่า ท่านไม่ได้หมายความว่า จิตวิญญาณทั้งดวงหรือทั้งกลุ่มก่อนจากร่างกายเราไปนะคะ เพราะท่านแยกจิตวิญญาณออกเป็น 3 ส่วนตามการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะ คือ

1. สติสัมปชัญญะ ส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายใน
2. สติสัมปชัญญะ ส่วนที่จดจ่อกับร่างกาย
3. สติสัมปชัญญะ ส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายนอก

เวลานอนหลับ จิตวิญญาณส่วนที่มีสติสัมปชัญญะ ส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายในจะเปลี่ยนวิธีการจดจ่อไปสู่โลกภายใน อันเป็นโลกอื่นมิติอื่น ซึ่งเราเรียกกันง่ายๆ ว่าโลกแห่งความฝัน

ท่านอาจารย์กล่าวว่า จิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะส่วนนี้เปรียบเสมือนแมลงวัน เพราะมันมีอิสรภาพที่จะบินออกจากขวดแก้ว เพราะจิตวิญญาณส่วนนี้จากร่างกายเนื้อหนังไปได้เสมอ แต่เมื่อเราไม่รู้ว่ามีมันออกได้ หรือ **เปลี่ยนวิธีการจดจ่อได้** เราก็ไปหรือเปลี่ยนวิธีการจดจ่อไปสู่โลกในความฝันโดยไม่รู้ว่ามีมันออกได้ พอตื่นขึ้นมาก็ลึ้มหมัด เหมือนแมลงวันที่บินออกไปจากขวดตอนกลางคือ แล้วก็กลับเข้าไปอยู่ในขวดใหม่ตอนเช้า

ปีกของแมลงวันในที่นี้ เปรียบได้กับสติสัมปชัญญะอันคมชัด ท่านอาจารย์อนาลโยว่า แม้มแมลงวันมีปีกมันก็ไร้ประโยชน์ เพราะเมื่อสติสัมปชัญญะของเราขาดความคมชัด เราไปก็ไม่ว่าไป เห็นก็จำไม่ได้ จึงไร้ประโยชน์

ท่านว่าประสาทสัมผัสของเราพร้อมใจกันโกหกอย่างน่ารัก ก็เพราะวิสัยมนุษย์เรามักเห็นผู้ที่คล้อยตามเรา-เป็นผู้ที่น่ารักต่อเราเสมอ ใครขัดใจเรา-เราก็มองเขาไม่น่ารัก

ประสาทสัมผัสทั้งห้าคล้อยตามความเชื่อของเราตลอด ไม่ว่าสิ่งที่เรารู้เห็นผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าจะเป็นอย่างไร มันก็ทำให้เราตีความหมายคล้อยตามความเชื่อของเราเสมอ เช่น คนที่เชื่อว่า ทุเรียนมีรสดี ทานทุเรียนเมื่อไรก็อร่อย คนที่เชื่อว่าทุเรียนมีรสไม่ดี ทานเมื่อไรก็ว่าไม่อร่อย ต่อให้ทานทุเรียนเม็ดเดียวกัน ประสาทสัมผัสทั้งห้าของแต่ละคนก็ตีความหมายผ่านประสาทสัมผัสของเราต่างกันตามความเชื่อส่วนบุคคล

ที่คุณ Mead ช่วยขยายความเรื่องผ่าขวด ชัดเจนถูกต้องตามนั้นค่ะ คือตอนหลับประสาทสัมผัสทั้งห้าของเราปิด ประสาทสัมผัสที่หกทำงานได้ตามธรรมชาติ

พีนิกเขียนชอบทานทุเรียนมากๆ เคยพาเพื่อนฝรั่งไปเที่ยวเมืองไทย แล้วพาเขาไปชิมทุเรียน เขาเกือบตาย-บอกว่าเหมือนได้ทานหอมหัวใหญ่เน่าๆ คราวหลังจะให้เขาลองชิมทุเรียนในความฝัน เพื่อจะอร่อยเหมือนเราบ้าง

คุณ leogirlw99 : วันนี้กลับมาจากทำงานก็รีบมาเปิดหนังสือของอาจารย์โนวาอ่านไปครึ่งเล่ม ตื่นเต้นในการศึกษาเรียนรู้ อยากจะเข้าใจและปฏิบัติให้ได้ผลขึ้นอีก ะมาอ่านกระทู้แป็บนึงแล้วก็รีบนอน เมื่อตื่นขึ้นมาจะมีเรื่องมาแล้ว ตื่นขึ้นมาตอนตี 3 ไปไหนมาในฝันจำไม่ได้เลย ว่า สติหายอีกแล้วละ แล้วก่อนที่ใกล้จะตื่น นึกจะใช้จิตลุกขึ้นมาเหมือนวันนั้นอีกแต่ทำยังไงก็ลุกไม่ได้ ก็เลยตื่นขึ้นมาลุกจริงๆ เลย หรือเพราะว่าวันนี้ไม่ได้อาบน้ำเลยไม่ค่อยสบายตัวก็ไม่รู้ 55

ขอบคุณพี่นักเขียนมากนะคะที่ทำให้กำลังใจและทำให้เชื่อมั่นว่าทุกสิ่งทุกอย่างเราทำได้จริงๆ ไม่ได้แค่คิดไปเอง เป็นแรงผลักดันอย่างดีเยี่ยมในการที่เราจะก้าวไปข้างหน้าอีกเรื่อยๆ ลู่วความเป็นจริงเป็นไปได้ในโลกต่างมิติ

มีหลายเรื่องที่ฝันแล้วอยากจะทำให้ฟังคะ เพราะปกติก็ไม่ค่อยได้เล่าความฝันให้ใครฟังเท่าไร ด้วยเหตุผลที่ว่าคนอื่นจะบอกว่ากินมากก่อนนอนเลยฝันอะไรเพี้ยนไป และสำคัญที่สุด คือเค้าจะคิดว่าฝันมันก็คือฝันไม่ใช่เรื่องจริง

แต่สำหรับนกรเรื่องที่เราฝันเหมือนเป็นเรื่องจริง เป็นสัญญาณบอกให้เรารู้อะไรบางอย่างที่เราอาจจะเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เป็นสิ่งเชื่อมโยงเราไว้ระหว่างสิ่งต่างๆ ในมิติ คิดมาคนเดียวตั้งนานแต่พอได้อ่านหนังสือของอาจารย์โนวานี้แหละคะ ยิ่งตอกย้ำความมั่นใจและความเข้าใจที่เรามีถึงสิ่งที่เราเป็นมา ยิ่งได้รับกำลังใจจากพี่นักเขียนแล้วด้วย กล้าที่จะไปบอกคนอื่นแล้วว่าฝันไม่ใช่แค่ฝันไม่ใช่เรื่องไร้สาระนะ

ไม่รู้ว่าจะใครจะเป็นเหมือนกันบ้างหรือเปล่าวว่าเราบังคับฝันได้ เวลาเจอเหตุการณ์น่ากลัวหรือว่าไม่ชอบใจจะนึกขึ้นมาทันทีว่าไม่เอาแล้วเปลี่ยนเรื่องดีกว่า หรือไม่ก็บังคับให้ตัวเองตื่น สำหรับตัวเองแล้วเป็นบ่อยมานานมากตั้งแต่เด็กแล้วละ เป็นคนที่มีความฝันตลอดไม่ว่าจะนอนกลางคืนหรือนอนกลางวัน แต่ก็มีบางคนที่หลับแล้วไม่เคยฝันเลย ก็น่าสงสัยนะคะว่าทำไมบางคนถึงฝันแล้วบางคนถึงไม่ฝัน

มีความฝันอีกเหตุการณ์คะ เกิดขึ้นเมื่อช่วงกลางเดือนก.ค. ในฝันเราโดนลมพัดปะทะที่คอตรงด้านหน้าแถวลูกกระเดือกคะ อย่างแรง ตอนนั้นโมโหมาก แต่มีพี่ที่อยู่ด้วยบอกให้รู้นั่นคือมารจะมาทำให้เราโมโห ซึ่งปกติเป็นคนขี้โมโหพอสมควร ก็บอกกลับไปว่าอย่าให้ลุ้ขึ้นมาละ เราสู้ได้นะ พยายามระงับอารมณ์ไว้มาก ตอนนั้นก็คิดขึ้นมาว่าต้นเดือนส.ค. เราจะไปรับธรรมะ ซึ่งถ้าคนที่ม่เจ้ากรรมนายเวรถ้าเค้าไม่ยอมให้ไปเค้าจะมาขัดขวาง และการที่โดนทำให้โมโหแล้วเราตอบโต้กลับไปก็เหมือนเราเป็นมารคะ แต่ขณะนั้นก็ระงับไว้ได้ ไม่ได้ลุ้กลับไป พอตื่นขึ้นมามันเจ็บตรงคอเหมือนที่เราโดนตีในฝันเลยคะ อาการเหมือนคนจุกตรงลูกกระเดือกเป็นตั้งแต่เข้ายันเย็นเลย.....ไปนอนต่อก่อนคะนี่ก็จะตี 4 แล้ว เพื่อหลับฝันจะได้ไปเที่ยวที่ไหนอีก ^_^

Nova Analai : ท่านอาจารย์อนุาลัยได้กล่าวไว้ใน โนวา อนุาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพว่า

ไม่มีจิตวิญญาณหน่วยใดขัดขวางการพัฒนาของจิตวิญญาณหน่วยอื่น

พี่นักเขียนเองก็เคยเผชิญกับประสบการณ์ในภวังค์สมาธิและในความฝัน คล้ายกับที่คุณน้องเล่าให้ฟัง แต่เมื่อได้มาศึกษาจากข้อมูลความรู้ที่ท่านอาจารย์อนุาลัยได้ถ่ายทอดให้ นี้ไม่เคยเผชิญกับประสบการณ์ดังกล่าวอีกเลย ในทางตรงกันข้ามกลับเผชิญแต่กับจิตวิญญาณที่ช่วยเหลือเกื้อกูล และมักเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ได้เรียนรู้เพิ่มเติม

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประสบการณ์ในอดีตที่ถูกขัดขวาง นอกจากจะไม่ได้เรียนรู้อะไรเมื่อตื่นขึ้นมา บางทีไม่เจ็บกายเช่นคอเจ็บ ก็มีอารมณ์ขุ่นมัว

พ่อกเขียนเชื่อว่า เมื่อเราเข้าไปสู่โลกแห่งความฝัน แม้เราจะนำเอาสติสัมปชัญญะยามตื่นติดไปด้วยทำให้เราได้กลายเป็นผู้สังเกตการณ์ที่จดจำประสบการณ์ต่างๆ ในความฝันได้ดีขึ้น แม้การรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสภายในจะทำให้บิดเบือนน้อยกว่าการรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่เราก็นำเอาความเชื่อติดตัวไปด้วยไม่มากนักน้อย

โลกแห่งยามตื่นของเราเป็นโลกที่ “เชื่อ” ในการแข่งขัน และการอยู่รอดของผู้ที่แกร่งกว่า และสังคมก็ทำให้เราเชื่อว่า การกระทำใดๆ ในทิศทางหนึ่งมักถูกขัดขวางด้วยการกระทำในทิศทางตรงกันข้ามเสมอ มีขาวต้องมีดำ มีหน้าต้องมีหลัง มีสูงต้องมีต่ำ มีดีต้องมีชั่ว

เรามักมองเห็นทุกอย่างในโลกทางกายภาพเป็นสองด้านเสมอ หรือที่ฝรั่งเขาเรียกว่า Duality แต่ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่า ตามธรรมชาติของจิตวิญญาณแล้ว จิตวิญญาณไม่เห็นความแตกต่างในลักษณะดังกล่าว แต่มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นภาพรวมที่สมดุลและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน จากสีขาวไปสู่สีดำ ยังมีสีเทาอีกมากมายหลากหลายโทนสีที่อยู่ระหว่างซึ่งเชื่อมต่อดำและขาวให้เป็นหนึ่งเดียว

แม้ในกรณีที่มนุษย์มองเห็นได้มากกว่าสองด้าน เรายังคงตัดสินใจแบบสองด้านอยู่ดี เช่นการตัดสินใจว่า เรามีคนปัญญาดีหรืออัจฉริยะ กับ คนปัญญาอ่อนที่อยู่สุดปลายคนละขั้ว และคนปกติอยู่ส่วนกลางที่เชื่อมต่อระหว่างสองขั้ว เป็นต้น

ประสบการณ์ในความฝันของเรา ที่เราเผชิญกับสิ่งชั่วร้ายที่มาขัดขวางเรา เกิดจากความเชื่อของเราที่ก่อเกิดบุคลิกภาพและประสบการณ์นั้นขึ้นในความฝัน ให้ต้องเผชิญกับมาร แม้ยามตื่นหากเราจดจ่อกับความคิดเดียวกันนี้ คนที่เรามองเห็นว่าชั่วร้ายก็ปรากฏขึ้นในชีวิตยามตื่นเราเหมือนกัน กล่าวได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเผชิญยามตื่นและยามฝัน เกิดจากภาวะจิตของเราเอง เกิดจากความเชื่อ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเราเอง

เธอจดจ่อกับสิ่งใด-ได้สิ่งนั้น-ไม่มีกฎเกณฑ์อื่น

จากโนวา อนาลักษณ์ ขยายความ ธรรมชาติของชาตภพ

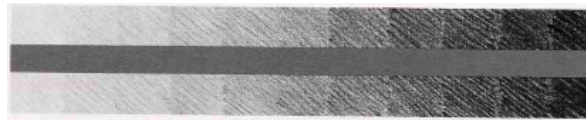
ที่นี่เข้านอนแล้วให้ตั้งใจให้ดีๆ ขอพบขอเห็นแต่สิ่งที่ดี สนับสนุนและเกื้อกูลการเรียนรู้ของเรา ขอให้มีครูบาอาจารย์มาเป็นผู้ชี้แนะ

ประสบการณ์ที่น้องนุกเผชิญเมื่อคืนก่อนนี้มักเป็นสิ่งที่เมื่อเกิดขึ้นแล้ว เรียนรู้แล้ว มักจะไม่เกิดขึ้นซ้ำๆ เหมือนเดิมเปี้ยว แต่มักจะเป็นไปในลักษณะที่แตกต่างไป เพื่อการเรียนรู้ขั้นต่อไป เราใช้วิธีการทำสมาธิก่อนนอนอย่างสม่ำเสมอ ตั้งใจให้แน่วแน่ ก่อนนอน และการทำให้ร่างกายสบายตัวไม่มีกังวลก็สำคัญมากค่ะ เพราะจะช่วยให้ละประสาทสัมผัสทั้งห้าได้ง่ายขึ้น หากไม่ได้สระผมหรืออาบน้ำมักจะนั่งสมาธิไม่ได้ดี เพราะเราไม่สบายกายพอ

คนที่ว่าไม่ฝัน ไม่ใช่ว่าเขาไม่ฝัน หากแต่ว่าฝันแล้วจำไม่ได้เนื่องมาจากเขาไม่ให้ความสำคัญกับการฝัน จึงไม่มีความเชื่อและไม่มีความตั้งใจที่จะจดจำ คนที่จำได้ก็มักจะเกิดจากว่า เชื่อว่าความฝันมีความหมาย และเมื่อเคยจำได้แล้วเห็นว่ามันมีความหมายลุ่มลึกจนปฏิเสธไม่ได้แล้ว ก็ยิ่งทำให้อยากจะทำยิ่งขึ้นไปอีกเลยจำได้มากขึ้นเรื่อยๆ

ห้องวิทย์ฯ นี้เปิดกว้างเหมือนทะเลแห่งความฝันค่ะ ใครมีฝันดี ฝันร้ายมาเล่าสู่กันฟังค่ะ เพราะเรากำลังศึกษาร่วมกันว่า เราจะใช้ความฝันของเราให้เป็นประโยชน์กับโลกยามตื่นของเราได้อย่างไรบ้าง

พี่น้องเขียนเตรียมไว้ว่า หากกลับมาจาก vacation แล้ว ถ้าพวกเราไม่ทำให้ห้องวิทย์ฯ กลายเป็น gas ไปเสียก่อน จะกลับมาแชร์ประสบการณ์ให้ฟังว่า เราจะพัฒนาความรู้ความสามารถหรือทักษะบางอย่างได้อย่างไรโดยไม่ต้องเริ่มจากศูนย์ คือไปเอาความรู้และทักษะมาจากร่างกายตัวตนอื่นๆ ของเราในความฝัน.....เหมือนเรียนลัดด้วยร่างอื่น ตัวตนอื่นตอนหลับ ใครเคยทำได้แล้วมาช่วยกัน ใครยังไม่เคยลอง มาลองกัน ทำได้แล้วมาช่วยกันหัวเราะ

คุณ เทวารักษ์ : ค้นหาหนังสือกับร้านซีเอ็ด

วันนี้มีเรื่องเล่าเหนื่อยๆ กับการหาหนังสือให้ฟังครับ ^_^”หนังสือเล่มแรกผมไปหาซื้อแถวๆ คาร์ฟูร์ศรีนครินทร์ หาอยู่พักหนึ่งที่มุมศาสนาและปรัชญาปรากฏว่าหาไม่เจอ ชี้เกี่ยหา เลยไปถามเจ้าหน้าที่ว่า หนังสือของผู้แต่งชื่อโนวาอนุาลัยมีไหมครับ พนักงานก็ได้ทำการคี๋คอมฯ อยู่พักหนึ่ง แล้วในข้อมูลหน้าจอบอกว่ามี 3 เล่ม ซึ่งทั้งสามเล่มวางอยู่มุมโน้นบ้างมุมนี้บ้าง (ถ้าหาเองจะหาเจอไหมเนี่ย --”) ยังดีที่เจ้าหน้าที่อุตส่าห์ช่วยหาเจอได้ 2 เล่ม ผมจึงตัดสินใจซื้อ “ชีวิตนอกเหนือชาติภพ” เล่ม 2-3 คราวนี้ไปหาที่ฟิวเจอร์รังสิต ไปหาที่มุมศาสนาและปรัชญา...“เอ๊ะหนังสือทำไมไม่มี --” อ้อวางอยู่ข้างๆ มุมศาสนาและปรัชญาชั้นล่างสุด (ผมเข้าใจว่าวางไว้มุมนวนิยายครับ ถ้าผมจำผิดก็ขออภัยท่านผู้อ่านด้วยครับ) มีหนังสือประมาณ 10-15... ผมจึงได้ตัดสินใจซื้อโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติไปสองเล่ม เล่มที่ 4 ไปหาที่ซีคอนสแควร์ ไปเดินหาเองที่มุมศาสนาและปรัชญา กับมุมอื่นอยู่พักหนึ่ง....“หนังสือหายไปในไหนหว่า --” ...ผมเลยตัดสินใจไปถามพนักงานให้คี๋คอมฯ ดูในข้อมูลปรากฏว่ามีอยู่ที่มุมศาสนาและปรัชญา (เอ๊ะมันก็เดินหาไปแล้วแต่ไม่เห็นนี่นา) ผมและเจ้าหน้าที่ก็กระจายกันหาไปทั่ว จนในที่สุดเจอว่าหนังสือวางอยู่ที่มุมจิตวิทยานี้เอง เอ้อ...ผมได้ตัดสินใจเลือกประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ

หลังจากนั้นระหว่างจ่ายดั่งค์ เห็นพนักงานเอียงกันเองว่าจะเอาหนังสือไปไว้มุมไหนดี เพราะไม่แน่ใจว่าเป็นหนังสือแนวไหน (เจ้าหน้าที่ไม่ได้อ่านเนื้อหา จะไปว่าเขาคงไม่ได้)... ผมยังกังขาอยู่ว่าถ้าไปซื้อที่ร้านนี้ คราวหน้า เขาจะเอาไปวางที่มุมไหนกันแน่ (ถ้ากๆ แค่นี้ก็ขำแล้วครับ)

จากประสบการณ์ที่ผมเจอสรุปได้ว่า

1. หนังสือที่ร้านมีจะมีเก็บไว้ตอนละ 2 เล่ม
2. เดินเข้าไปในร้านแล้วถามหาหนังสือกับเจ้าหน้าที่จะหาได้ง่ายที่สุด
3. ถ้าต้องการสะสมหนังสือจากร้านให้ซื้อบัตรสมาชิกเลยดีกว่าเพราะจะได้สิทธิ์ลด 5%
ปล. เล่มแรกยังอ่านไม่เจอไม่จบเลยไปอ่านต่อดีกว่า * _ *

คุณ oakpr : ต้องขอโทษด้วยครับ ที่ทำให้ต้องหาหนังสือยากมากเหมือนนมเข้มในมหาสมุทร ผมเองก็จนปัญญาที่จะไปบังคับให้ทางร้านเขาจัดวางหนังสือให้ดีกว่านี้ เคยไปหาระดับผู้จัดการ เขาก็รับปากจะจัดให้ดีกว่านี้

เอาเป็นว่านะครับ หากใครอยากได้หนังสือ หรือ เปลี่ยนหนังสือ ให้โทรมาสั่งที่ผมโดยตรงเลยครับ

oakpr 02 7461004-6 ครับ ยินดีบริการครับ

คุณ Chalhoei : สวัสดีครับ อาจารย์ (ขอเรียกว่า อาจารย์นะครับ เรียกนักเขียน แล้วเหมือนไม่ให้เกียรติ) และเพื่อนสมาชิกร่วมมิติ ผม เฉลย ครับ น้องใหม่หลายๆ แต่อายุตามเวลาของเครื่องพรางแล้วก็มากเหมือนกัน อ่านหนังสือครบ 10 เล่มไปนานแล้วครับ ก็ทำตามสัญญา กับ อาจารย์อานาลัยครับ ถ้าลืมตัวตนเมื่อไหร่ให้ฟังเสียงจากท่าน ครั้งนี้ท่านผ่านมาทางคุณไอค์ ครับ ตั้งแต่วันที่ที่คุณไอค์เริ่มพูดให้ฟังเรื่องจิตวิญญาณ ก็ขนลุกและตื่นตื่นแล้วครับ และก็ตั้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสือจนจบ และก็กลับมาอ่านซ้ำ ในธรรมชาติของชาติภพ และความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ ยิ่งอ่านยิ่งเข้าใจ และมีความสุขมากๆ อยากรู้อะไร อยากรู้อะไรก็ได้ตามใจปรารถนาแม้จะเพียงน้อยนิด ด้วยเหตุแห่งสิ่งแวล้อมไม่เอื้ออำนวย ก็มีประสบการณ์ที่จะมาแบ่งปันบ้างครับ เอาไว้จะค่อยๆ แจม นะครับ และจะขอเป็นนักเรียนที่ดีของอาจารย์ครับ

Nova Analai : ยินดีต้อนรับคุณเฉลยค่ะ เห็นเข้ามาแจมตั้งแต่เมื่อเช้า แต่เครื่องของพี่นักเขียนทำงานหลายอย่างพร้อมกันจนเครื่อง hang เลยต้องมาต้อนรับช้ากว่าเพื่อน เรียกพี่นักเขียนได้ตามสบายเลยคะ เพราะเป็นเพียงนักเขียนที่ทำหน้าที่ล่ามและเลขาของท่านอาจารย์อานาลัยจริงๆ และถือว่าเป็นเกียรติมากๆ อยู่แล้วที่มีท่านผู้อ่านติดตามมาคุยด้วยและให้ความอบอุ่นเป็นพิเศษ

พอคุณเฉลยบอกว่าเป็นน้องใหม่หลายๆ แต่อายุตามเวลาของเครื่องพรางแล้วก็มากเหมือนกัน ดีใจจ้ะรับรับเอาเป็นเพื่อนร่วมรุ่น เพราะตอนนี้รู้สึกว่าการพรางแห่งกาลเวลาของตัวเองจะหนวกกว่าใครเขาเพื่อนขนาดถูกเพื่อนๆ ล้อเสมอว่าคุณรุ่นพี่นักเขียนเขาไม่ใช้ศัพท์แสงเกี่ยวกับ computer กันหรอก อีกหน่อยคงพูดกับเพื่อนรุ่นเดียวกันไม่รู้เรื่องต้องไปคุยกับหลาน คุณน้องบางคนเขียนมาถามว่าจะให้เรียกพี่หรือป้าดี ตอบไปว่าเรียกพี่ก็ไม่ว่า-เรียกป้าก็เอ็นดู

ขอเชิญคุณเฉลยมาแบ่งปันความรู้และประสบการณ์กับพวกเราในฐานะนักเรียนผู้มีเอกลักษณ์สารพัดรูปแบบค่ะ

คุณ Chalhoei : ขอบคุณอาจารย์อย่างสูงครับ (ขอเรียกอาจารย์ครับ เพราะท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ของผมคนหนึ่ง) ที่เมตตาตั้งฉายาให้ ว่านักเรียนผู้มีเอกลักษณ์สารพัดรูปแบบ 555 ขอบฉายานี้ครับเพราะตรงกับตัวตนในเครื่องพรางปัจจุบัน

ก็มีประสบการณ์ อันนี้ไม่ใช่ความฝันครับ เป็นช่วงที่ผมกำลังศึกษาคำสอนของท่านอาจารย์อนุาลัย ผมจำไม่ได้ว่าอยู่เล่มไหน อาจารย์อนุาลัย สอนว่าให้ฟังจากเสียงภายในของเรา พอดีผมมีปัญหาเรื่องการทำงาน เด็กๆ หัวสตุ้ที่ลูกค้าส่งมาให้นานแล้วไม่เจอและเรื่องนี้เจ้านายผม ให้ผมรายงานเรื่องนี้ให้นายทราบด้วย เพราะลูกค้าปรับเราแน่นอนถ้าของส่งไม่ครบ ผมก็เริ่มสอบสวนสโตร์ สอบสวนหัวหน้า ทุกคนยืนยันเป็นเสียงเดียวว่าลูกค้าส่งมาให้ไม่ครบ และบางส่วนก็ทิ้งเป็นเศษขยะขายไปแล้ว ก็ด้วยความกดดันที่กลัวโดนปรับและกลัวถูกนายตำหนิว่าควบคุมดูแลอย่างไรให้งานมีปัญหา ก็เลยนั่งไปสักครู่ غامจิตดูว่าเอาไงดี ก็ปรากฏความรู้สึกว่าของยังอยู่ในโรงงานไม่ได้หายไปไหน จึงให้หัวหน้า ไปหาดูอีกครั้ง คั้นให้ทั่วโรงงาน ก็เกือบชั้วโมงครับ ทุกคนที่ไปหา ก็บอกเป็นเสียงเดียวว่าหาไม่เจอ แต่ผมเชื่ออารมณ์ของผมขณะนั้น ผมมีความสุขไม่ได้กังวล ผมเดินไปหยิบไมโครโฟนขึ้นบนเก้าอี้สูง เรียกพนักงานทั้งหมดก็เกือบร้อย และประกาศให้หาชิ้นงานตามตัวอย่างนี้ให้ได้ และผมก็ขึ้นออฟฟิศไป ปรากฏว่ายังไม่ทันถึงห้านาที ได้ยินเสียงพนักงานปรบมือ ดีใจร้องวิ๊ดวิ๊ดกันลั่น คือหากันเจอ ของก็อยู่ในโรงงานนั่นแหละไม่ได้หายไปไหน

เล่าเสียยาวเลย ก็เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ที่เราฟังเสียงของเรา (ไม่ใช่เสียงที่เราฟังกันทั่วไปครับ แต่เป็นความรู้สึกแรกที่เราจับได้) อาจารย์ว่าเป็นไปได้หรือเปล่าแบบนี้ หรือว่าเหตุบังเอิญครับ แต่ไม่ใช่ครั้งนี้ครั้งเดียวครับ บางครั้งจิตเริ่มแรกบอกว่ามีปัญหาแน่ ก็มีจริงๆ ครับ แค้นก่อนนะครับยังมีประสบการณ์อื่นอีกครับ ความฝันก็มีครับ ผมอาจจะทีกทักเอาเองก็ได้ แต่ผมเชื่อในสิ่งที่ผมได้รับรู้ครับและขอเรียนรู้เพิ่มเติมครับ ก็สัญญากับอาจารย์อนุาลัยแล้วนี้ครับว่าจะ ทำหาย ใฝ่รู้และมีสุข ครับ

คุณ leogirlw99 : อย่างนี้ต้องเรียกว่าเชื่อในลางสังหรณ์ของตัวเองดีที่สุด ^_^

มีหลายเรื่องที่เราจะคิดจะทำแต่อาจมีเสียงคัดค้านหรือพูดให้เราไขว้เขว จงเชื่อมั่น เพราะว่า การตัดสินใจที่เกิดจากตัวเราเองนั้นย่อมเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ไม่ว่าผลลัพธ์จะดีหรือไม่ดี แต่อย่างน้อยเราก็ไม่ต้องมาคิดเสียใจภายหลัง เพราะหากเราฟังคนอื่นแล้วเลือกทำตามที่เขาบอก สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นอย่างที่หวัง อย่างนี้จะเสียใจมากกว่าหรือเปล่าว่าทำไมเราไม่เชื่อตัวเราแต่แรก

“รับฟังความคิดคนอื่นเป็นเรื่องที่ดี แต่จะดีที่สุดหากคิดตัดสินใจด้วยตัวเอง”

คุณ zipper : ที่คุณเฉลยเล่ามา ก็มีประสบการณ์คล้ายๆ กันเลย คือวันนั้นต้องออกไปหาลูกค้าข้างนอก ปกติจะมีกุญแจออฟฟิศเก็บไว้ที่ตัว วันนั้นก็กะว่าจะไม่เอาไปเพราะคิดว่าคงไม่ได้กลับเข้าออฟฟิศหรอกกว่าจะคุยเสร็จ ก็คงเย็นแล้วก็คงกลับบ้านเลย แต่ก็รู้สึกตะหงิดๆ ว่าให้เอาไปเผื่อใช้ หลังจากที่ตั้งใจใจลักพัก (ทำยังกะเรื่องใหญ่โต) ก็ลองเอากุญแจออฟฟิศติดไป สุดท้าย วันนั้นก็ต้องมีเหตุให้ใช้จริงด้วย ต้องมีเอาของ (ของลูกค้า) ไปไว้ออฟฟิศ พี่ก็ไม่อยู่ไปประชุมอีกที่หนึ่ง นี่ถ้าไม่ได้พกไปด้วย คงต้องรอพี่ที่หน้าออฟฟิศเป็นชั้วโมงแน่ๆ เลย

คุณ mead : ถูกต้องครับ การรับฟังสัญญาณจากจิตเว็บแรก..มักถูกต้องเสมอ ให้ปรับแนวคิด เป็นอิสระจากความเชื่อ แล้วทุกอย่างจะคมชัดขึ้น

คุณต้นTKenji : ความรู้และการรับรู้ทั้งหลายเปลี่ยนแปลงผู้รู้

พี่น้องเขียนครับ อ. โนวา อนาลัย บอกว่าให้ฝึกฝนอะไรครับ มีตั้งหลายอย่างแนะนำครับ

Nova Analai : ท่านอาจารย์อนาลัยให้บทฝึกฝนไว้มากมายในหนังสือ 10 เล่ม แต่ทั้งหมดก็มีเป้าหมายเดียวกันค่ะ คือการฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัด ทั้งยามตื่น ยามหลับ ยามฝัน ที่ท่านกล่าว

ความรู้และการรับรู้ทั้งหลายเปลี่ยนแปลงผู้รู้

เป็นข้อเตือนใจให้เราตระหนักว่า หากเรารู้โดยปราศจากสติสัมปชัญญะที่คมชัด เรามักรับและบิดเบือนสิ่งที่รู้เห็นด้วยความเชื่อส่วนบุคคล ความรู้ดีๆ ที่ถูกบิดเบือนไปด้วยความเชื่อก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผู้รู้ไปในทางที่ดีได้ ตัวอย่างเช่น เวลาเราทำผิดแล้วมีคนมาเตือนใจ แม้ว่าเขาจะเตือนด้วยความหวังดีและเป็นประโยชน์ต่อเรา หากเรามีความเชื่อในทางที่ผิดคิดว่าผู้ที่ตักเตือนมาเหยียดหยามเรา เราก็ไม่คิดตามหรือแก้ไขตนเอง เราอาจต้องเสียใจในภายหลัง ความรู้ที่ได้มักถูกบิดเบือนด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าที่เราใช้เสมอๆ ยามตื่น ท่านอาจารย์อนาลัยจึงให้เราฝึกฝนที่จะมีสติสัมปชัญญะอย่างคมชัดในความฝัน เพราะมันจะทำให้เรารับรู้ความเป็นจริงได้โดยปราศจากการบิดเบือน เราอาจฝันเห็นผู้ที่เราคิดว่ามาเหยียดหยามเรา แต่เขาก็ประพடுத்தต่อเราแตกต่างไปจากยามตื่น ทำให้เรามองเห็นเจตนาที่แท้จริงของเขาได้ในความฝัน

แต่ถ้าหากเราขาดสติสัมปชัญญะที่จะติดตามและรู้เห็นความฝัน พอตื่นขึ้นมา เราก็กลับไปตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างตามความเชื่อเดิมทำให้ไม่สามารถนำความฝันมาใช้ให้เป็นประโยชน์กับโลกยามตื่นของเราได้

เราจึงกำลังช่วยกันฝึกฝนค่ะ

คุณแก้วทิพย์ : เรียนถามพี่น้องเขียน บ่อยครั้งที่มักจะฝันไปเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนสนิท ในความฝันจะรู้สึกถึงความสนิทสนมในหมู่เพื่อนๆ เป็นอย่างดี แต่พอตื่นขึ้นมา แม้จะจำความฝันได้ แต่กลับนึกชื่อไม่ออกว่าเป็นเพื่อนคนไหนของเราในยามตื่น เพราะไม่ตรงกับเพื่อนคนไหนเลยในยามตื่น ตรงนี้ช่วยอธิบายหน่อยนะคะ ใช้เพราะสติสัมปชัญญะคลุมเครือหรือเปล่าคะ

Nova Analai : เราจำชื่อเพื่อนไม่ได้เป็นเพราะสติสัมปชัญญะของเรายังไม่คมชัดพอ แม้จะจำประสบการณ์บางส่วนได้ก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากว่า ความฝันเป็นโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติที่ทำให้เราเห็นการเป็นบุคคลตัวตน และสัมพันธ์ภาพของตัวตนนั้นๆ ซึ่งเป็นเราในชาติภพอื่น มิติอื่น ดังนั้นเพื่อนๆ ของเราในชาติภพนี้จึงเป็นบุคคลที่รับบทบาทที่แตกต่างไปในชาติภพอื่นๆ ด้วยชื่อที่เราไม่ได้รู้จักในชาติภพนี้ แต่บุคลิกภาพในส่วนลึกเป็นสิ่งที่สถิตย์อยู่ในจิตวิญญาณ ซึ่งทำให้เราตระหนักได้หรือจดได้ว่าใครเป็นใคร

ในความฝัน เราเห็นสิ่งต่างๆ ด้วยการเป็นจิตวิญญาณ ชื่อจึงปราศจากความหมายเช่นยามตื่น โดยมากแล้วแม้ว่าเราจะจำชื่อได้ แต่บ่อยครั้งเมื่อตื่นมาก็พบว่าชื่อไม่ตรงกับคนที่เรารู้จักยามตื่น ตามประสบการณ์-พี่น้องเขียนใช้สังเกตหรือรับเอาแต่เพียงเฉพาะอักษรตัวแรกของชื่อที่ได้ในความฝัน เช่น หากรู้ชื่อจากความฝันว่า คิริโสภา ยามตื่นอาจเป็นเพื่อนที่ชื่อศิริสุข เป็นต้น การรู้เห็นชื่อที่ได้จากความฝัน หรือในภวังค์สมาธิ มักจะ

คล้ายคลึงกัน คือเมื่อได้ชื่อเต็มมาแล้ว ให้ตัดทอนเหลือเพียงอักษรตัวแรก เช่น ตามตัวอย่างนี้ เราจะต้องพิจารณาแค่ตัวอักษร ค หรืออาจเป็น ส ข ก็ได้ ลำคัญที่เสียงมากกว่าตัวอักษรจริง แต่ทั้งนี้จะเป็นไปเช่นนี้ก็ต่อเมื่อชื่อเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลที่สำคัญมาก

แต่ในหลายๆ กรณี เมื่อชื่อที่ได้จากความฝันไม่ใช่สาระสำคัญของข้อมูล แม้จะจำได้ก็ไม่ตรงหรือคล้ายกับบุคคลยามตื่นเลย

ยินดีต้อนรับความฝันและบทสนทนายามตื่นค่ะ

คุณ kaewta77 : เมื่อคืนก่อนนอนผมได้อ่านบทความของคุณทำให้สงสัยกับประโยคหนึ่งคือ ก่อนที่เราจะตื่นนอนจิตจะตื่นก่อนร่างกายจึงจะตื่นตาม ที่ผมสงสัยเพราะว่าผมไม่เคยตามคูจิตตัวเองก่อนตื่นนอนเลย แถมชี้เข้าด้วยก่อนจะนอน ผมก็ตั้งใจถึงคุณอนาลัยว่าให้มาพบกันในความฝันซักหน่อย อยากรู้และอยากรู้เหลือเกินว่าเป็นอย่างไร โดยปกติของผมแล้ว ผมมักจะจำความฝันของตัวเองไม่ได้ น้อยครั้งมากที่จะจำได้ จึงรู้สึกเหมือนไม่ได้ฝันอะไรเลย พอก่อนที่จะตื่นนอน จำความฝันได้นิดหน่อยว่า มีน้องผู้หญิงคนหนึ่ง (เพื่อนที่ทำงาน) นั่งห้อยเท้าอยู่ข้างหน้าผม หน้าเขาเลือนลางมาก แต่ผมจำได้จากทรงผมและการแต่งตัว แล้วพูดว่า “หน้าพี่เนี่ยนิจ” ในใจผมก็คิดว่า หน้าชั้นเนี่ยนะ อีก็ใจก็แย้งว่า นี่คืออนาลัยหรือเปล่าหว่า จากนั้นก็ตื่น ตื่นแล้วก็พบว่าจิตเราตื่นก่อนจริงๆ ยังไม่ลืมตา ก็เลยไม่ขยับร่างกาย แล้วพยายามที่จะดูว่าเราจะฝันอะไรต่อมัย จากนั้นก็หลับๆ ตื่นๆ แล้วก็ตื่นเลยต้องขยับตัวเพราะแม่โทรมาพอดี

ผมเพียงแต่เล่าให้ฟังว่า พบได้เจอกับการตื่นก่อนของจิต และรู้สึกว่ามันแปลกใหม่ต่อชีวิตผม คืนนี้ผมจะลองทำต่อจากเมื่อคืนดู

แสดงความนับถือครับ

Nova Analai : ยินดีต้อนรับค่ะคุณ kaewta และขอบคุณที่นำประสบการณ์ดีๆ มาแชร์พวกเรา ก่อนอื่นต้องขอ Tune คลื่นกันนิดหนึ่งค่ะ พี่นักเขียนเป็นผู้หญิงซึ่งทำหน้าที่เป็นล่ามและเลขาให้ท่านอาจารย์อนาลัย ท่านเป็นบุคลิกภาพที่ปราศจากร่างกายตัวตน ท่านได้มาเข้าฝันพี่นักเขียนเป็นเวลาติดต่อกันแรมปี ทำให้พี่นักเขียนจดข้อมูลความรู้ที่ได้รับถ่ายทอดมาในความฝันไว้มากมายเป็นภาพ เป็นตัวอักษร เป็นรหัส แล้วนำมาถอดความเขียนเป็นหนังสือชุด 10 เล่มของท่านที่อยู่ในห้องตลาดเวลานี้ พี่นักเขียนฝันว่าชื่อเต็มๆ ของท่านคือ ท่านอาจารย์ โนวาอนาลัย แต่ก็เรียกท่านตามความคุ้นเคยที่ได้รับมาแต่แรก คือ รับบุคลิกภาพอันเต็มไปด้วยอิสระจากความปรารถนาพร้อมกับตื่นขึ้นมามีคำว่า อนาลัย จึงเรียกท่านว่าท่านอาจารย์อนาลัย

แต่ก่อนที่หนังสือจะได้ตีพิมพ์ก็ฝันไปอีกว่า ท่านมาบอกว่าให้ใส่ชื่อเต็มๆ ซึ่งเป็นแบบแผนที่คนไทยคุ้นเคย แล้วก็รับเอาบุคลิกภาพของท่านมาว่าเป็นความใหม่ บวกกับบุคลิกภาพอันเต็มไปด้วยอิสระจากความปรารถนา และก็ได้ชื่อมาว่า โนวา อนาลัย ซึ่งหมายถึง เส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา

เมื่อคุณ kaewta77 ตั้งจิตถึง—คุณอนาลัยว่าให้มาพบกันในความฝันซักหน่อย— พี่นักเขียนเข้าใจว่า คุณ kaewta77 น่าจะตั้งจิตถึงนักเขียนมากกว่าใช่ไหมเอ่ย จึงทำให้เผชิญกับบุคลิกภาพของผู้หญิงที่เป็นมนุษย์เดินดินคนหนึ่ง ซึ่งก็ไม่ต่างจากความเป็นจริงของพี่นักเขียน หากคุณ kaewta77 ตั้งจิตขอพบเห็นท่านอาจารย์อนาลัย ก็อาจเผชิญกับประสบการณ์ที่แตกต่างไปเป็นอันมาก

ประสบการณ์จิตตื่น—แต่กายหลับ เป็นธรรมชาติของพวกเราทุกคน ที่พี่นักเขียนฝึกด้วยตนเอง เมื่อได้รับการแนะนำมาจากท่านอาจารย์อนาลัยในความฝัน และเมื่อฝึกได้โดยไม่ยากเช่นเดียวกับที่คุณ kaewta77 ทำได้นี้ พี่นักเขียนก็เที่ยวบอกใครต่อใครที่มาเรียนทำสมาธิด้วยว่าให้ลองทำดู ก็ปรากฏว่าคนที่เข้าภวังค์สมาธิไม่ได้ กลับทำได้โดยง่าย โดยเป็นการปฏิบัติกลับทางกันเท่านั้น แต่เมื่อตกเข้าภวังค์ ตัวหลับ—จิตตื่น แล้ว ก็อยู่ในภาวะที่ไม่ต่างกันเลย **ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะที่ได้พบกับภาวะอันเป็นธรรมชาติ ที่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เราสามารถปรับปรุงสติสัมปชัญญะให้คมชัดได้ยามหลับ** ซึ่งเป็นสาระที่พวกเราห้องวิทย์ฯ กำลังฝึกร่วมกันอยู่ค่ะ หรือว่านอนอดุกันหมดก็ไม่รู้?

คุณ zipper :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณพี่นักเขียน

แต่ในที่สุดภาษาใจหรือภาษาของจิตวิญญาณอันลุ่มลึกที่สุด ของทุกชาติภาษา ทุกศาสนาก็ตรงกันหมด-จริงไหม

อันนี้เห็นด้วยเลย เพราะความจริงมีหนึ่งเดียว ถึงแม้จะใช้ภาษาต่างกัน หรืออธิบายต่างกัน แต่ต่างก็ชี้ไปยังสิ่งๆ เดียว ก็อยากจะแบ่งปันอย่างที่ Nakamura มาแชร์เหมือนกัน แต่ไม่ค่อยมีเวลาเลย ซ้อมมาสากลเล่มยังอ่านไปไม่ถึงไหนเลย แต่จากเล่มที่อ่านอยู่ก็ทำให้จินตนาการเตลิดเปิดเปิงไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

ส่วนตรงที่เขียนว่า

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ nova_analai

“สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกทางกายภาพถูกสร้างขึ้นจากความคิด”

อันนี้ก็คงอธิบายเหมือนที่พี่นักเขียนเขียนว่า “แต่มีสิ่งใดบ้างในโลกที่เราเรียกว่าเป็นจริง ที่ไม่ได้เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดมาก่อน ตึกรามบ้านช่อง ก็เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของสถาปนิก ทารกก็เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของพ่อแม่ ประสบการณ์ชีวิตของเราก็เกิดจากจินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเรา”

เคยอ่านหนังสือบางเล่มเค้าก็อธิบายเหมือนๆ ที่พี่นักเขียนพูดเลย ตึกจะเกิดขึ้นได้ ก็เกิดจากจินตนาการของสถาปนิกก่อน เครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ ก็เกิดจากความคิด จินตนาการของนักประดิษฐ์ก่อน ว่าอยากทำเครื่องมือที่ทำได้อย่างโน้นอย่างนี้

ส่วนวันนี้จะมาเล่าความฝันให้ฟังอีก ฝันสองสามเรื่องแต่จำได้เรื่องแรกเรื่องเดียวเอง ฝันว่า.....

อยู่ที่ออฟฟิศ มองไปข้างนอก เห็นละอองหิมะตกลงมา คือเห็นเป็นละอองเล็กๆ ตกมาไม่หนักมากเท่าไร มองอยู่ข้างในออฟฟิศ ไม่แน่ใจว่าเป็นละอองหิมะหรือว่าสายฝนกันแน่ ก็เลยออกไปดูข้างนอก ก็เห็นเป็นละอองหิมะ แล้วก็มองขึ้นไปด้านบน เห็นน้ำเยอะมาก ไหลลงมาจากตาดฟ้าตึกแถวๆ นั้น ในฝันคิดว่าคงจะเป็นเพราะหิมะที่ทับถมกันข้างบนนั้นเกิดละลายมาพร้อมๆ กัน (แต่หิมะที่ตกตอนนั้นก็ไม่ใช่ละนะ) หลังจากนั้นน้ำก็ท่วมแถวๆ นั้น น้ำสูงเกือบๆ ถึงน่อง จากนั้นก็ตัดไปฝันอย่างอื่นแต่จำไม่ได้ซะแล้ว

แต่คุณๆ ว่าในฝันไม่รู้ว่าจะช่วงไหน มีที่ออฟฟิศ (ละมั้ง) แนะนำให้รู้จักเพื่อนเก่าที่ย้ายไปทำงานกับนิตยสารแพรว (เกี่ยวอะไรเนี่ย)

อืม... ฝันมั่วซั่วไปได้เนี่ย

เอ่อ อันที่จริงในฝันก็รู้สึกว่าจะเป็นภัยพิบัติเท่าไร (หรือว่ามันต้องตีความหว่า) มาคิดดูๆ มันก็งงๆ หิมะตกนิดเดียวเอง บนพื้นก็ไม่ค่อยมีหิมะจับเท่าไร แต่การที่น้ำที่จะตกมาจากตาดฟ้าตึกจนท่วมได้มันต้องเยอะมากเลย แล้วปริมาณหิมะที่จะละลายได้น้ำขนาดนั้น ก็ต้องเยอะมากเหมือนกัน

ก็เลยรู้สึกซัดๆ ไม่สมจริงหน่อย หรืออาจจะต้องตีความน้อ

Nova Analai : ความฝันของคุณ zipper ทำให้พนักเขียนหวนคิดถึงความฝันของตนเอง เลยอยากจะแชร์ประสบการณ์เพื่อจะทำให้คุณ zipper มองเห็นความหมายความฝันของตนเองได้บ้างไม่มากก็น้อย

หลายปีมาแล้วพนักเขียนอยู่ระหว่างการตัดสินใจว่าจะเอาลูกๆ ไปเรียนหนังสือที่รัฐไหนดีใน USA อยากให้ลูกได้โรงเรียนดี มีเพื่อนดีๆ เรียนแล้วมีความสุข จึงตั้งจิตขอคำตอบขณะนั่งสมาธิ แล้วก็นอนต่อไปฝันเห็นว่าตนเองกับสามีพาลูกไปเยี่ยมชมโรงเรียน 2 แห่งด้วยกัน แห่งแรกมีเสาสีน้ำเงินและส่วนประกอบของอาคารส่วนมากมีสีแดง แต่ลูกไม่สบาย ไม่อยากลงจากรถ มองดูพื้นถนนปกคลุมไปด้วยหิมะ ในใจก็นึกแปลกใจเพราะสถิติสมัยฤดูหนาวที่รัฐอยู่ว่า เรากำลังมาพำนักอยู่ที่ LA., California และช่วงนั้นก็ในเดือน June

จากนั้นก็พาลูกๆ ไปดูอีกโรงเรียนหนึ่ง มีประตูสีแดงทั้งโรงเรียน และมีพื้นปูกระเบื้องแผ่นใหญ่ขนาด 1.20 ม x 1.20 ม สีดำสลับขาว พอไปถึงโรงเรียนนี้ ก็แลเห็นหิมะปกคลุมพื้นเต็มไปหมดอีก แต่ลูกกลับบอกว่าสบายดี ลงจากรถได้ และเข้าไปในอาคารด้วยกัน

ยามตื่นไปเยี่ยมชมโรงเรียนเอกชนหลายแห่งใน Calif. แต่ก็หาโรงเรียนที่ถูกใจไม่ได้ และไม่มีโรงเรียนใดที่มีลักษณะคล้ายความฝันเลย ในที่สุดก็ตัดสินใจไปตามฝันคือ ไปเมืองที่มีหิมะ ได้แก่เมือง Lawrence, Kansas พนักเขียนจากเมืองนี้แล้วกลับไปอยู่เมืองไทย 9 ปี สมัยนั้นเขามา High School อยู่เพียงโรงเรียนเดียว และลูกเราก็ยังเล็กๆ เลยไม่เคยแวะไปดูว่าหน้าตาโรงเรียนเป็นอย่างไร

พอกลับมาครั้งนี้ เมืองขยายตัวออกไปใหญ่กว่าเดิมสองเท่า จึงมี High School เปิดใหม่อีกแห่งหนึ่ง เมื่อไปถึงโรงเรียนใหม่ก็พบว่า มีเสาสีน้ำเงินหมดทั้งอาคาร และตกแต่งผนังด้วยสีแดง เหมือนในความฝัน โรงเรียนใหม่เอี่ยมเพียง 4 ปี มีสระว่ายน้ำ indoor Olympic อันหนึ่งอยู่ติดกับสวนสนุกที่เป็นสระน้ำอีกอันหนึ่ง ไม่ว่าอาคารจะดูดีเพียงใด แต่ผู้คนรวมทั้งอาจารย์ใหญ่ก็ไม่ได้ให้การต้อนรับที่ประทับใจแต่อย่างใด ดูออกจะเย็นชา

จากนั้นไปดูโรงเรียนเก่า ปรากฏว่า ประตูทั้งโรงเรียนเป็นสีแดงหมดทุกบาน ไม่มีเว้น และกระเบื้องปูพื้นโถงใหญ่ตรงทางเข้าอาคารเป็นตามฝันคือสีดำขาว อาจารย์ใหญ่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ด้วยการกล่าวว่า “ยินดีต้อนรับเด็กๆ ลู้อ้อมกอด....”

ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ปรากฏในความฝันในกรณีของพี่น้องเขียนคือหิมะ บ่งบอกให้ทราบถึง location จำเพาะ เพราะมันเป็นสาระสำคัญที่สุดของการตัดสินใจของพี่น้องเขียนในเวลานั้น

ส่วนความฝันของคุณ zipper ต้องไปสังเกตดูที่อารมณ์ของตนเองว่า เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์นั้นๆ เรามีอารมณ์อย่างไร ผู้คนในประสบการณ์นั้นๆ มีอารมณ์อย่างไร หากเผชิญกับความตื่นตระหนก หวาดผวาหรือรู้สึกสิ้นสะเทือนภายใน มักเป็นปรากฏการณ์เกี่ยวกับภัยพิบัติ และหิมะนั้นก็น่าจะบ่งบอกถึงตำแหน่งที่ตั้งของปรากฏการณ์ดังกล่าว เช่น อาจมีน้ำท่วมเกิดขึ้นในซีกโลกที่มีหิมะตกเป็นปกติในฤดูหนาว เป็นต้น

ความฝันมักไม่ค่อยจะปรากฏอย่างตรงไปตรงมาบ่อยนัก ยกเว้นในช่วงที่เรามีความกังวลกับประสบการณ์หรือปัญหาบางอย่างยามตื่นมากๆ เรามักจะจดจ่อจนกระทั่งนำพาประสบการณ์ยามตื่นไปขบคิดต่อในความฝัน ก็มักทำให้เผชิญกับเหตุการณ์ตรงไปตรงมาอย่างพี่น้องเขียน หรือบางคนก็เอาปัญหาเกี่ยวกับงานที่แก้ไม่ตก ไปแก้ต่อได้สำเร็จในความฝันเป็นต้น ความกังวลทำให้สติสัมปชัญญะจดจ่อกับสิ่งนั้นๆ มากจนทำให้จิตวิญญาณไม่เปลี่ยนวิธีการจดจ่อไปไกลจากสาระนั้นๆ และเผชิญกับมันอีกในความฝัน

คุณ zipper : ขอบคุณพี่น้องเขียนมากครับ ที่มาเล่าความฝันให้เพื่อเอามาเทียบเคียง ในฝันมีอะไรคล้ายกัน อีกดีดีหนึ่งนอกจากหิมะ ในฝันนั้นพี่น้องเขียนหาโรงเรียนให้ลูก ส่วนในฝันของผม รู้สึกว่า office นั้นจะเป็น office ใหม่ ที่จะย้ายไปปลายปีนี้ เพราะรู้สึกว่าออฟฟิศดูไม่เหมือนออฟฟิศเก่าเลย ตอนที่มองตึกข้างนอกก็ไม่เหมือนตึกแถวๆ ออฟฟิศ ที่ว่าคล้ายกันดีดีหนึ่งเพราะว่ามันอิงถึงสถานที่ใหม่ๆ ที่ไม่เคยไปมาก่อน แต่ว่าออฟฟิศที่จะย้ายไปอยู่แถวๆ รังสิต หิมะคงไม่ได้มีความหมายเดียวกับฝันของพี่น้องเขียนแน่เลย ส่วนอารมณ์ในฝันนั้นก็รู้สึกตื่นตระหนกตกใจว่าเกิดภัยพิบัติเลย หวังว่าหิมะที่เห็นในฝัน คงไม่ได้หมายถึงอารมณ์ความรู้สึกของคนในออฟฟิศในที่ทำงานใหม่นะ (เย็นๆ ซาๆ)

Nova Analai : หิมะของคุณ zipper อาจมีความหมายจำเพาะแตกต่างไปจากพี่น้องเขียนค่ะ ต้องถามตัวเองว่า หิมะทำให้เรามีอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดถึงอะไร? ความเย็น (ซา) ต่างประเทศ ความสะอาดบริสุทธิ์ ความสดชื่น ความลำบาก ฯลฯ หากเราหาความหมายให้สิ่งต่างๆ ที่ปรากฏได้ เราจะตระหนักว่า ไม่มีวันไหนในชีวิตที่ตื่นขึ้นมาแล้ว ความฝันไม่ได้ให้อะไรกับเรา กว่าพี่น้องเขียนจะกลายมาเป็นคนที่ฝันเป็นอาชีพ เสียตายฝันที่ถูกทิ้งไว้ได้หมอนไปตั้งหลายสิบปี เลยอยากให้พวกเราฝันกันเก่งๆ จะได้เอามาใช้ช่วยชีวิตยามตื่น โลกนี้จะสุขมากตื่นทำงานได้นิดเดียว หลับทำงานได้แยะกว่า...สบาย...